

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 40d broj 597

ZASJEDA NA MOSTU

G. F. Unger

ZASJEDA NA MOSTU

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gruić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Bliserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 597

G. F. UNGER: ZASJEDA NA MOSTU

Naslov originala: **JOHNNY MAHOUNS WANDLUNG**

Recenzija: **Neda Omčikus**

Copyright: **Bastei-Lübbe**, posredstvom **Geisenheyner & Crone**, Stuttgart

Prijevod: **Tomislav Odlešić**

LASO 579 izlazi 23. 03. 1985.

I

Kad je Johnny Mahoun počeo mirno miješati karte, sui-grači za stolom zagledaše mu se pažljivo u prste. Pratili su mu očima svaku kretnju. Činilo im se da je za proteklih sedamdesetak minuta imao preveliku sreću.

Johnny Mahoun nije uspio podijeliti karte. U tom se času pojavi iznenada kraj njega mlad Meksikanac što je radio kao sluga u »Andelu«, javnoj kući Daisy Mullen. Bio je još zadihan od trčanja.

— Oprostite što vam smetam — progovori momak — no poslala me gazdarica. Hitno je.

Johnny Mahoun ga pogleda.

— O čemu je riječ? — zapita mirnim glasom. Bio je visok i mršav, a pokretima je podsjećao na Indijance.

— Braća Bohunkey... — započne momak, uzbuđeno proguta slinu i zatim doda: — Ne vladaju se lijepo. Istjerali su sve goste iz »Andela« i sada su vrlo nepristojni. Ne poštuju ni gazdaricu.

Posljednje je riječi izrekao tako kao da mu se svijet okrenuo naglavce.

— Hej, Mahoune — umješa se nestrpljivo jedan od kartaša — nećete, valjda, otići sada kad ste uzastopce pobijedili nekoliko puta?

No Johnny Mahoun baci promiješane karte na stol.

— Možda bih i ovaj put pobijedio — izusti, smješkajući se tako da su mu ispod srpolikih brčića zasjali bijeli zubi. — Možda vas je dolazak ovog momka poštediti novih gubitaka. Bilo kako bilo, moram privremeno otići. Daisy Mullen mi je stara prijateljica. Ako traži od mene pomoć, zacijelo ima neki valjan razlog. Vratit ću se čim sredim neprilike u »Andelu«.

Prije nego što je mogao otići, obrati mu se drugi kartaš:

— Slušajte, Mahoune svi mi znamo da ste snažni i žilavi — upozori ga — ali trojica braće Bohunkey ipak su vam nadmoćni. Upustite li se u tučnjavu s njima, nesumnjivo nećete dugo moći igrati poker, možda više nikada. Radije ne idite tamo. Uostalom, u ovom gradu postoji i šerif, nije li tako?

Mahoun mu ne odgovori, već izide iz krčme »Srebrna žila« i zaputi se za mladim Meksikancem. Duboko udahne večernji zrak.

U Silver Cityju su već gotovo u svim kućama gorjele svjetiljke. Svijetle su pruge, prodirući kroz prozor, išarale nogostup i kolnik.

Grad bijaše još razmjerno malen, ali se brzo razvijao, jer su se u okolici stalno otkrivala nova nalazišta srebra. Svakog su dana pristizali novi tragači za srećom. Kupili bi opremu u gradu i nestali u brdima. Tko bi došao bez novaca, morao bi najprije raditi u nečijem rudniku kako bi pribavio novac za vlastitu opremu.

Hodajući prema »Andelu«, razmišljao je o Daisy Mullen. Pozna je odavno i doista joj duguje uslugu.

Kuća »Andeo« bijaše na rubu Silver Cityja. Međutim, bude li srebra i ubuduće i grad se nastavi širiti, ona će se uskoro naći u njegovu središtu.

Johnny Mahoun opazi pred njom nekoliko kola i jahaćih konja. Oko bunara se okupila skupina muškaraca. Neki su se pokušavali otrijezniti hladnom vodom, dok su drugi hladili njome modrice i ogrebotine.

— Hej — dovikne zlovoljno jedan od njih — jeste li vi taj Johnny Mahoun?

— Jesam — odgovori ljubazno Mahoun i zastane. — Zašto pitate?

Svi se okrenuše prema njemu. Čak i oni koji su se osjećali vrlo loše zato što su izvukli teške batine ili popili previše.

Pažljivo su ga promatrali, obasjanog crvenim svjetilkama pred ulazom.

— Daisy Mullen nam je obećala da ćemo se moći vratiti unutra kad vi dodete i preuzmete sve u svoje ruke. Ipak, kako ćete sami postići ono što nismo mogli niti mi svi zajedno? Ni vi niste svemoćni, nije li tako? Unutra su trojica Bohunkeyja. Žele sve djevojke samo za sebe. Bacaju van svakoga tko pokuša ući. S njima nema šale. Pa čini mi se da Daisy Mullen neće moći ispuniti svoje obećanje. Pogledajte, ljudi, Johnnija Mahouna. Ne razlikuje se od nas.

— Dabome — nakesi se Johnny Mahoun i produži prema kući.

Kad je htio pokucati, vrata se naglo otvoriše.

Pojavi se Mac Bohunkey. Bio je ridokos. Nasmije se i pozove gosta unutra.

— Znamo već da te pozvala Daisy, Mahoune — reče. — Ako želiš vidjeti zvijezde, samo uđi. Hajde, hajde, uđi!

Johnny Mahoun ne odgovori ništa, već korakne oprezno prema njemu. Pokuša mimo njega zaviriti u kuću.

Nije mogao vidjeti gotovo ništa. Čuo je samo djevojačke vriske i Daisyn ljutit glas.

— Prokleti divljaci! — vikala je. — Vucibatine! Prava je sramota što na svijetu ima ljudi poput vas. Ja ću...

Nije mogao čuti ostatak rečenice, jer je razuzdani smijeh dvojice muškaraca unutra nadjačao njene riječi.

I Mac Bohunkey se, stojeći na pragu, gromko nasmije.

Premda srednje visine, imao je nevjerojatno široka ramena i mišićav vrat. Ruke mu bijahu natprosječno dugačke.

— Uđi, dugonjo — obrati se Johnnyju Mahounu. — Ili ćeš, možda, radije kidnuti tamo odakle si došao ha?

U tom času navali Johnny Mahoun na njega i pogodi ga direktno u bradu. Međutim, činilo se da udarac nije baš nimalo uzdrmao Maca Bohunkeyja. Zauriao je i nasrnuo.

Jurnuo je mahnito poput dvo-nožnog bika. Pri tom je razjareno mahao rukama i pokušavao jednim jedinim udarcem srušiti protivnika. No to mu nije polazilo za rukom. Johnny Mahoun bijaše vrlo hitar, iako težak oko osamdeset i pet kilograma.

Očešavši ga samo nekoliko puta šakom, Mac Bohunkey ga nastavi napadati, uvjeren da će mu se uskoro ukazati prilika za odlučni udarac. Snažno zamahujući u prazno, tjerao je Mahouna prema bunaru, gdje okupljeni ljudi počеше uzmicati kako bi im dali mjesta.

Tada se dogodi nešto što nije nitko očekivao.

Johnny Mahoun iznenada navali na Maca Bohunkeyja, provuče se ispod njegovih ruku, ščepa ga za kožnatu bluzu i baci se na leđa. Pri padu podmetne nogu pod protivnikovo tijelo i, čim je dotaknuo leđima tlo, prebaci ga preko sebe.

Iznenadeno viknuvši, Mac Bohunkey padne na otvor zdenca i umalo upadne u nj, ali se u posljednji čas uhvati rukama za njegov rub.

Međutim prije nego što se mogao otkotrljati na čvrsto tlo, pritrči mu Mahoun i udari ga odozgo.

Zapanjeno urliknuvši, rido-kosi Mac Bohunkey pljusne u vodu i počne se odozdo derati iz sveg glasa.

— Nemojte ga izvaditi — obrati se Mahoun zabezeknutim gledaocima.

Postepeno shvatiše da je namjerno domamio protivnika do bunara kako bi ga ubacio u nj.

— Vraga ćemo ga izvaditi! — progunda jedan od njih. — Što se nas tiče, neka ostane u vodi dok ne istrune. Hej, zar ćete i ostalu dvojicu baciti unutra?

— Vidjet ćemo — odvrati Mahoun i krene ravno prema ulazu. Ondje ga ne dočeka nitko i ne pokušava spriječiti da uđe. Braća su se previše pouzdala u svog Maca, koji je sada tulio u zdencu.

Polako ušavši, opazi da u predvorju nema nikoga, ali su vrata susjedne prostorije bila otvorena. Vidio je što se unutra događa.

Iza šanka je stajao smedokosi Bac Bohunkey, koji se samo kosom razlikovao od crnokosog brata Racea. Stalno je punio čaše. Ispred šanka su se poredale Daisy Mullen i njenih dvanaest djevojaka.

— Pijte, ljepotice moje! — progovori Race Bohunkey, stojeći iza njih, i nasmije se. — Pijte! Prestat ćete tek onda kad budete već vrlo dobre volje! Danas će biti drukčije nego prošli put! Danas ćemo mi vas opiti, a ne vi nas! Danas ćemo mi znati što se zbiva, a ne vi!

Da, da danas ćemo mi ostati trijezni, a vi nećete znati što radite. Bit će baš zabavno! Pijte, kažem vam! Hajde, ispraznite čaše!

Mahoun shvati što im je na umu. Vjerojatno su se, kad su prošli put bili ovdje, prebrzo napili i ostali bez para. Sada su se, došavši opet iz brda u grad, odlučili bolje zabaviti. Međutim, što će se dogoditi ako se Daisy Mullen i njene djevojke tako opiju da više neće znati što rade? Poslije braće Bohunkey nahrupit će ovamo svakakvi probisvijeti iz Silver Cityja. Djevojke će biti potpuno nemoćne.

Premda već prilično pripita, Daisy Mullen ga prva opazi u zrcalu iza šanka. Držeći u ruci polupraznu čašu, okrene se prema Raceu Bohunkeyju i izlije mu piće u lice.

Race bijesno opsuje, obriše lice rukavom i zamahne rukom, ali ga u tom času zaustavi bratov glas.

— Čekaj, Race! Došao je neki čovjek kojeg Mac nije dobrovoljno pustio unutra. — Bac se okrene prema Mahounu. — Hej, gdje je Mac? Tko si ti, uostalom?

— Mac je u bunaru i tuli — odvraća Mahoun. — A ja sam Johnny Mahoun, momci.

— Ti si na strani ovih vrišta-lica? Zar si im svodnik? — upita prezirno Bac Bohunkey.

Johnny Mahoun se samo nakesi, ne uvrijedivši se zbog tog pitanja.

— Daisy Mullen mi je prijateljica iz davnih dana — reče. — Onda, hoćete li sada prekinuti ovu šalu ili biste radije i vi završili u bunaru?

Začudiše se obojica. Tada Bac napusti svoje mjesto iza dugačkog šanka.

— Stani, Bac — zaustavi ga Race i podigne ruku — ja ću ga srediti!

— Pripazi samo, Race — opomene ga Bac. — Naš Mac nije, uvjeren sam, dobrovoljno skočio u bunar. Ovaj se momak služio nekakvim podlim smicalicama. Dobro otvori oči, Race.

— Budi bez brige — progunda Race i počne kružiti oko Mahouna.

Bio je građen kao i Mac, zarobljenik u bunaru. Budući da su bili trojci, sličili su jedan drugomu kao jaje jajetu. Različitosti im bijaše samo boja kose. Pročuli su se već svojim tučnjavama i težnjom za novim uzbuđenjima.

Kružeći desetak sekundi, Race iznenada jurne. Mahoun mu se izmakne spretno poput toreadora i istodobno mu podmetne nogu.

Riknuvši poput medvjeda, Race se sruši, otkotrlja pod stol, prevrne ga na sebe i izgubi dragocjeno vrijeme dok se dizao. Mahoun mu snažno nabije na glavu veliku mjedenu pljuvačnicu i potom udari po njoj stolicom kako bi bio siguran da Race neće više moći skinuti »šešir« s glave bez tuđe pomoći. Bit će potrebne škare za lim.

— Hoćeš li i ti pokušati sreću? — zapita Mahoun gotovo ljubazno Baca, okrenuvši se prema njemu.

— Naravno — progunda Bac. — To mi je dužnost. Što bi bilo od nas, braće Bohunkey, kad ne bismo pomagali jedni

drugomu? Moram te premlatiti.

— Ne moraš — protuslovi mu Mahoun. — Radije bih sada, kad sam već porazio dvojicu vas, sklopio s tobom primirje. Zar bi bilo pametno da i ti izvučeš kraći kraj?

Ne gubeći vrijeme na odgovor, Bac odmah navali.

Držao je u rukama dvije pune boce viskija kao da ih namjerava upotrijebiti poput toljaga. A onda ih sasvim iznenada baci. Obje promašiše protivnikovu glavu.

Međutim, Mahoun uhvati jednu od njih i smjesta je baci natrag. Boca pogodi Baca posred čela. Koliko god mu bila tvrda glava, ipak se nemoćno stropoštao na pod.

— Je li to sve? — prozbori Mahoun i pogleda Daisy Mullen, punačku ljepoticu u najboljim godinama.

Ona se nasmije donekle vrištavo. I djevojke prasnuše pripito u smijeh. Opkoliše ga i počеше ga ljubiti, stiskati se uz njega i pokazivati mu svoju naklonost. Nije se mogao obraniti.

— Kad izbacimo odavde ovu dvojicu divljaka — vikne Daisy Mullen — zatvorit ćemo kuću! Johnny Mahoun će ostati ovdje kako bi nas štitió dokle god Bohunkeyji ne odu iz grada.

II

Kad se Mahoun probudio i progledao, »ubolo« ga je odmah u oči sunčano svijetlo prodirući kroz prozor. Stoga je odmah sklopio ponovno oči i tiho zastenjao.

Imao je dojam kao da mu se glava pretvorila u golemu bundevu ili kao da su od nje nastale gusle po kojima netko neumorno struže gudalom. Podigne ruke i oprezno je opipa. Ne, glava se nije baš nimalo izmijenila. Barem izvana. Potom osjeti užasnu žeđ. Činilo mu se da bi mogao popiti cijelo vedro vode. Samo, gdje da nađe vodu? Trebalo bi da se dignu iz kreveta, a čim pomakne glavu, mučno mu je.

Stoga ostane nepomično ležati, stenjući s vremena na vrijeme.

Postepeno se vratiše sjećanja na ono što se zbivalo sinoć sve do ranog jutra.

Da, sinoć je bio jedini muškarac u kući i slavio je s djevojkama. Bio je njihov spasilac, zaštitnik, vitez koji je rastjerao strašnu braću Bohunkey. Djevojke su se opustile, sretne što nema u kući redovnih gostiju i što mogu dati sebi oduška. Dobro se jelo i pilo. Nekoliko ih je i sviralo. Pokazalo se da znaju poprilično o glazbi.

Za to je vrijeme stajalo vani, pred vratima, nekoliko desetaka muškaraca koji bi bili vrlo rado ušli i pridružili se proslavi. Sličili su, tako reći, čoporu gladnih vukova koji su nanjušili mastan plijen, ali znaju istodobno da im je on nedostižan.

Razbudivši se, Johnny Mahoun se prisjećao raznih pojedinosti s noćasnje zabave.

Nakon nekog vremena, premda se bojao da će mu se ona rasprsnuti, pomakne glavu. Kraj njega je, s desne strane, ležala jedna djevojka.

Dolly. I s lijeve je strane ležala jedna. Čak bi povremeno i zahrkala. Koliko se sjeća, ona se zove Lily.

Upita se što li je noćas radio s tim djevojkama. Tada opazi da su obje odjevene. A i on.

Kakve god im bile namjere kad su pošle s njim u ovu sobu, naposljetku nisu ništa učinile. Zaspale su, umorne od plesa, pića, pjesme i smijeha.

Noćas je, zapravo imao trinaest sestara. Međutim, da je htio drukčiju zabavu...

Obješenjački se nasmiješio dok je razmišljao o tom. Napokon shvati da ne može vječno ležati. Jučer je, kad se digao od kartaškog stola, obećao da će se vratiti čim sredi neprilike u »Andelu«.

Oprezno se povuče prema donjem dijelu mjedenog kreveta, pazeći da ne probudi djevojke, i polako se dignu. Odmah mu se zavrti u glavi. Nepomično je stajao i čekao da popusti ošamućenost.

Ponovno otvorivši oči, ugleda u uglu velik umivaonik. Nekoliko puta uzastopce uroni glavu u vodu.

Pogledavši se nakon toga u zrcalu, prezirno se naceri sam sebi.

— Loše ćeš proći ako se napokon ne promijeniš — prozbori promuklo. — Budeš li samo pio, kockao i tražio u životu samo zabavu, neće biti od tebe ništa, baš ništa. Kada ćeš se, do vraga, uozbiljiti?

Na to pitanje nije znao odgovor.

Trljajući rukom neobrijane obraze, pitao se bi li mogao u sobi naći kakvu britvu, a onda

odustane od toga. Spazivši pod krevetom svoje čizme, sagne se kako bi ih obuo i odmah ga glava kazni opet zbog razuzdane noći.

Preko naslona stolice bio mu je prebačen opasač. Činjenica da nije izvukao iz korica kolt i spremio ga pod jastuk pokazivala je vrlo jasno da je bio mrtav pijan.

Duboko uzdahnuvši krene u prizemlje. Iz kuhinje je mirisala kava.

Kad je ušao, zatekao je Daisy Mullen kako, sjedeći za stolom, pije vruću kavu. Čim joj je sjeo sučelice, napunila mu je šalicu.

— Skuhala sam tako jaku kavu da bi na njoj moglo i olovo plivati — promrmlja ona. — Onda, kako se osjećaš?

— Ne baš najbolje — odgovori Mahoun. — Pili smo kao spužve. Nacvrckale ste se, a kad su vas Bohunkeyji tjerali da pijete, to vam nije odgovaralo.

— Htjeli su nas opiti i potom pozvati u kuću sve koji se žele zabaviti — promrmlja Daisy Mullen. — Ovo je bilo nešto drugo. Slavile smo u zatvorenom krugu. Htjele smo se malo proveseliti i zaboraviti svu tugu i jad. Do vraga, zar ne razumiješ to?

On polako kimne i obraduje se ustanovivši da mu glava ne reagira nepovoljno na taj pokret. Nastavi pijuckati kavu.

— Ako ostaneš kod nas — prozbori Daisy Mullen — tada će...

— Ne, ne, nije takav posao za mene — prekine je on.

— Potreban nam je zaštitnik. Donedavno smo imale Jeffa

Travettera, ali ga je jedan kržljavi gost ubo nožem u trbuh. Jeff ga je, jednostavno, potcijenio. Pogriješio je, razumiješ?

— Svatko pogriješi kad-tad. Slušaj, Daisy, sinoć me služila vraška sreća pri pokeru, ali sam došao ovamo jer sam ti se htio odužiti. Sada sam izravnao račune, nije li tako? Tvoje djevojke su vrlo drage, a ti si zlatna, ali treba da pokušam postići nešto u životu. Nema smisla da potratim život. Reci mi iskreno, što bih postigao kod vas?

Ona mu ne odgovori. Neko su vrijeme šutjeli zamišljeno i pijuckali vruću kavu.

— Vidiš — progovori napokon Daisy — baš to mi se sviđa kod tebe. Tvoje pristojno ponašanje. Drugi bi muškarci izlili kavu na tanjurić kako bi se brže ohladila i potom bi je iz tanjurića pili. Ali ti se znaš vladati. Nego, iskreno rečeno, nisi još potpuno podmirio račun. Da nisam tada izjavila kako je onaj drugi posegnuo prvi za revolverom, bili bi te...

— U redu, u redu — promrmlja on. — Nisam još, dakle, izravnao račune. Pa ipak neću raditi ovdje kao čuvar...

— Ne, trebalo bi da učiniš nešto drugo za nas — prekine ga ona.

— Što?

— Riječ je o karavani koja je krenula u Silver City.

— Štooo? — izusti zaprepašteno Johnny Mahoun. — Ne želiš, valjda, da se zbog te karavane sukobim s Bartonom Quensberryjem i njegovom družbom? Ako oni ne puštaju ovamo tu karavanu...

— Ondje su i dvojica kola za mene — prekine ga opet Daisy Mullen. — Kola s pićem, zalihom hrane i raznim drugim potrebnim sitnicama. Neću dopustiti da mi Barton Quensberry nametne svoju volju. On bi htio postotak od zarade svugdje u gradu. Htio bi zavladati cijelim krajem. Slušaj, Johnny — nastavi umiljatim glasom — na kolima nam je vrlo važan teret. Dobro znaš da kod mene djevojke dijele dobit, ali snose i gubitke. Sinoć su bile vrlo ljubazne prema tebi. Mogao si birati hoćeš li im biti brat ili...

— Baš ste lukave — progunda on. — Tučnjava s Bohunkyjima bila je samo provjera. Htjele ste vidjeti kakve su mi sposobnosti. A sada...

— Da, sada bi trebalo da izvedeš svoju vrhunsku majstoriju. Pomoći ćeš cijelom gradu. Spasiti ćeš sve nas koji ne želimo davati postotak Bartonu Quensberryju i postati ovisnima o njemu. Omogući karavani da stigne ovamo. Takav zadatak može izvršiti samo netko izuzetan, samo jedan od tisuću.

— Ulaguješ mi se. Ne sviđa mi se to. Shvati, nisam lud! Drago mi je što me Quensberry zasada ostavlja na miru. Ne bih mu se htio zamjeriti. Ne, ne...

Mahoun se digne i krene prema vratima.

— Onda barem otidi k Bartonu Quensberryju i zamoli ga neka propusti naša dvojica kola — zatraži Daisy Mullen, pošavši za njim. — Ako je tako obazriv prema tebi i ne dira te,

onda će možda i udovoljiti tvom zahtjevu ako ga budeš pristojno zamolio.

Johnny Mahoun samo promrsi kletvu i zatrepće pocrvenjelim očima kad je izišao na jarko sunce. Zaputi se prema hotelu.

Uskoro ga sustigne neki jahač. Mahoun ga lijeno pogleda, zatim ponovo digne glavu. Doimao se tako kao da ne vjeruje očima. Kraj njega bijaše neka jahačica.

Pred njim bijaše lice kakvo je često gledao u snovima.

— Za boga miloga, tko ste vi? — prozbori, netremice gledajući jahačicu. — Nekakva vila?

Ona ljutito strese glavom.

— Već ste raspoloženi za novo udvaranje — reče mu — iako ste tek izišli iz one kuće. Na njoj piše »Andeo«. Zar niste unutra našli nikakve anđele ni vile? Kažite mi radije gdje je šerif.

— U krčmi »Srebrna žila« — odgovori on. — U ovo je doba, po svoj prilici, još pijan. Međutim, ako je i trijezan, uzalud ćete mu se obratiti ako vam je potrebna bilo kakva pomoć. Bolje vam je da se odmah obratite Bartonu Quensberryju. Je li vam potrebna pomoć?

Ona se zaustavi.

— Odakle vam pomisao da mi je potrebna pomoć? — zapita ga odrješito.

— Jašete na mazgi. A o jabcu sedla visi vam smotan kočijaški bič. Stoga mislim da pripadate onoj karavani koja ne može, pedesetak kilometara odavde, prijeći preko starog mosta na rječici Lon.

— Dakle, to se već zna u gradu — zaključila ona osorno.

— Valjda je ovom gradu stalo do toga da dobije svakakvu robu. Zar ne živi od trgovine? Otići ću k šerifu i zatražiti da okupi potjeru i pritekne nam u pomoć.

— Šerif to neće učiniti bez Quensberryjeva dopuštenja. A Quensberry želi opsadom pokoriti grad i kupiti od vas karavanu što jeftinije. Razumijete li, zelenooka ljepotice?

Ona ga ljutito pogleda i zatim potjera mazgu.

Stojeći nasred prašnjave ulice i češući se po glavi, mislio je: Zaboga, kakva djevojka! Oduvijek sam baš tako zamišljao svoju izabranicu. I njezin glas. Do vraga, zar se može uskratiti pomoć takvoj djevojci?

Je li ona još djevojka? pomisli zaprepašteno. Nema li već muža?

Ipak su mu slutnje govorile da je još slobodna.

Razmišljajući i još stojeći kao kip na sredini ulice, gledao je za njom. Zaustavila se pred »Srebrnom Žilom«.

Bogamu, baš me zanima što će kazati, pomisli on i žurno krene. Istodobno se pitao kako se zove ta lijepa i odlučna djevojka.

III

Kad se Esther Rudy zaustavila pred krčmom, pogledalo ju je nekoliko muškaraca koji su ljenčarili na verandi. Smjesta se svi razbudiše. Više nikomu nije bilo do dremuckanja.

— Je li unutra Quensberry? — zapita ona sa sedla.

– Da, unutra je – odgovori jedan od ljudi na verandi. – Tu mu je sjedište. Najavit ću vas. Samo uđite.

Kad je nestao u krčmi, ona sjaše. Svi su zadržano promatrali njene gipke pokrete.

Očito je dojahala izdaleka. To se vidjelo na mazgi, a i na njoj. Pa ipak, usprkos umoru bila je još lijepa i kretala se skladno poput Indijanke.

Čim je ušla u krčmu, radoznalo krenuše za njom. Unutra je dočeka onaj čovjek koji ju je otišao najaviti i uveo je u sobu u koju nije nitko smio kročiti bez dopuštenja. Razočarano su zastali.

U velikoj otmjeno namještenoj sobi bijahu tri čovjeka. Jedan je sjedio za glomaznim pisaćim stolom. Drugi se smjestio na širokoj prozorskoj dasci. Treći je u udobnu naslonjaču više ležao nego sjedio. Imao je na prsima šerifsku zvijezdu.

Esther Rudy skine s glave šešir i raspusti crvenkastozlaćanu kosu. Sva trojica živnuše. Digoše se, našmiješiše i čak manje više nakloniše.

– Čemu mogu zahvaliti takvu čast i zadovoljstvo? – reče kićeno čovjek iza pisaćeg stola.

Bio je svjetlih očiju, bijeložute kose i pjegava lica. Teško mu se mogla odrediti dob. Moglo mu je biti tek trideset godina, ali i pedeset.

– Vi ste Quensberry? – upita ona bez okolišanja, netremice ga promatrajući zelenim očima.

On kimne.

– Da, ja sam Barton Quensberry. Ovo je šerif Jake Hallderan. A ovo je Mike Baretter. Izvolite?

Esther Rudy mu još ne odgovori, već najprije pogleda ostalu dvojicu.

Šerif bijaše crvenokos i zdepast. Upoznala je već takvu vrstu ljudi. Priprosti su i skloni nasilju. Uvijek im je potreban gazda, potreban im je netko tko će im naređivati. Služe mu odano, jer se uz njega osjećaju sigurnijima.

Treći čovjek bijaše srednje visine i mršav. Imao je kose žućkaste oči, stalno zamučene i pješćanožutu kosu. Zglavci mu bijahu široki i snažni.

Gledajući ga, Esther Rudy odmah nasluti da je pred njom revolveraš, navikao da spretno skriva sve misli i osjećaje.

– Meni pripada karavana što se zaustavila na obali riječice Lon – progovori ona. – Ne puštaju mi kola preko kamenog mosta, a kola ne mogu prijeći preko rijeke nigdje drugdje. Već je poginulo nekoliko ljudi.

– Ima mrtvih? – zapita suosjećajno Barton Quensberry. Zelene joj oči gnjevno zasjaše. Ipak je uspjela ponovo ovladati sobom.

– I moj rođeni brat... – započne, zatim ušuti i žustro odmahne rukom. – Slušajte, Quensberry, navodno ste moćni ovdje. Stoga propustite, molim vas, moju karavanu. Dovožimo svakakvu robu za cijeli grad i sve rudnike u okolini... pa i za vas. Imamo, što više, glasovir za ovu krčmu. Dakle...

On strese glavom.

— Ipak nisam tako moćan — reče joj. — Ja sam samo uspješan poslovni čovjek, kojeg su ovdje mnogi rado prihvatili kao ortaka i zajmodavca. Međutim, ono što se događa pedesetak kilometara odavde...

Ušutjevši, raširi ruke i nemorno ih spusti. Zaobide stol i pokaže na naslonjač.

— Izvolite sjesti — reče joj. — Smijem li vam ponuditi okrepu? Prevalili ste dalek put. Što biste najradije popili? Dobar viski?

Esther ga pogleda i kimne. Zaista bi joj, nakon ovakvih napora, prijalo žestoko piće. Sjedne gledajući ga kako njoj i sebi toči viski iz kristalne boce.

— Znaate, sve je to vrlo zamršeno — prozbori on. — Očito se nekoliko razbojnika želi dočepati bogata plijena. Ipak ću vam predložiti nešto, gospodice. Hm, ne znam vam ni ime. Zacijelo je riječ o nekom zanimljivom imenu. Takva se ljepotica ne može zvati bilo kako.

— Ja sam Esther Rudy — promrmlja ona. — Uostalom, to znate već odavno. — Popivši gutljaj viskija, upita ga: — Kakav imate prijedlog?

— Najbolje bi bilo da mi prodate sva kola s teretom — odvratí Quensberry, smješkajući se. — Tada ćete se riješiti svih briga, a ja ću se već nekako sporazumjeti s razbojnicima. Dakle, koliko vrijedi ta karavana?

Nakon tih joj riječi nazdravi čašom.

— A, ne, to nije za tebe, Jake — reče osorno kad je šerif htio

posegnuti za bocom i napuniti i sebi čašu. — Ovaj je viski samo za one koji znaju cijeniti pravo piće. Predobar je za tvoje grlo.

Šerif tiho promrsi kletvu, digne se i srdito izide. Kao okorjeli pijanac, nije mogao gledati kako drugi piju dok je njemu grlo suho. Zalupi za sobom vrata.

— Karavana vrijedi, jedno s drugim, najmanje pedeset tisuća dolara — progovori tada Esther Rudy. — Dat ću vam dvadeset tisuća — odvratí Barton Quensberry. — I to samo zato što ste vrlo dražesni i što bih vam htio pomoći. Čekajte malo! Ako vam se cijena čini preniskom, ne zaboravite, molim vas, da ću se još morati sporazumjeti s razbojnicima. Oni se neće odreći svoje zarade. Onda? Želite li još malo razmisliti? Zatražit ću da vam u hotelu dadu najbolju sobu. Mogli bismo zajedno večerati u restoranu. Pribavit ću vam čak lijepu haljinu kako biste se osjećali što ugodnije i uživali pri svjetlu svijeća.

Gledajući ga u oči, znala je da bi je zgrabio kao vuk ukusan zalogaj. On uzima sve što želi i zauzvrat ne daje ništa.

Potpuno je vjerovala svojim slutnjama.

Od početka mu je zapela za oko karavana. Takozvani »razbojnici«¹ njegovi su ljudi. A sada, kad je vidio nju, htio bi se i nje dokopati.

Spoznavši sve to, kajala se što je došla ovamo. Pale su u vodu njene nade da će šerif sastaviti potjeru i priteći joj u pomoć. Upoznala je pravo sta-

nje. Sada joj je bilo jasno zašto su je pustili samu preko kamenog mosta na rječici Lon.

Isprazni čašu i potom ustane. Šutke se zaputi prema vratima.

– Nimalo nisam raspoložena za večeru s vama – reče preko ramena kad je otvorila vrata. Izide u prostoriju za goste. Tu je, za šankom, stajalo petnaestak ljudi. Među njima i Johnny Mahoun. Odavno je ušao u krčmu.

Svi su čuli njene odrješite riječi. Shvatili su da je Barton Quensberry dobio košaricu.

Hitro i gipko koračajući u čizmicama s prilično visokom petom, Esther Rudy stigne do vrata i izide iz krčme. Jednolično su joj zveckale mamuze. činilo se kao da joj Barton Quensberry, stojeći na vratima svoje sobe, želi nešto doviknuti. Međutim, ugledavši znatizelj-nike za dugačkim šankom, odu-stao je.

Pogled mu se zaustavi na Johnnyju Mahounu, koji je pijuckao pivo i grickao kisele krastavce, liječeći njima marmurluk.

– Dodite k meni, Mahoune – zatraži Quesberry, vrati se u sobu i ostavi iza sebe otvorena vrata.

Mahoun ude za njim, još žvačući. U jednoj mu je ruci bila poluprazna čaša piva, a u drugoj nov krastavac koji je izva-dio iz boce na šanku. Zatvori vrata ramenom i nasloni se na njih. Promatrajući Quensber-ryja i Barettera, osjećao je kako ga obuzimaju zle slutnje.

– Slušajte me dobro, koc karu – progovori Quensberry.

– Do sada sam puštao da radite što vas je volja. Htio sam vidjeti što će nastati od vas. Međutim, sada ste se pokazali ne samo kao spretan kockar koji uzima pare strasnim kartašima nego ste se jučer i upleli u moje poslove. Rado bih vam ogulio kožu. Razumijete?

– Ne razumijem – odvrati Mahoun i zagriže krastavac. – Nije mi jasno. Baš ništa. Zašto ne bih suigračima uzeo novac ako imam bolje karte? Osim toga, u kakve sam se vaše poslove upleo? Nevin sam kao djetesce. Zaista!

Obojica su ga netremice promatrali.

Revolveraš Mike Baretter dignu se s s prozorske daske. Dok se polako približavao, vidjelo se da donekle šepa na lijevu nogu, kao da ima na njoj neku ranu koja nije potpuno zacijeljela.

– Imat ćemo s njim teškoća ako ga smjesta ne povučem za uši – promrmlja. – Da mu dadem po prstima?

Zvučalo je to prilično čudno, jer je bio za cijelu glavu niži od Mahouna i lakši od njega dvadesetak kilograma. Pa ipak je prijetio da će mu dati po prstima.

– Vraški ste me uplašili – izusti Mahoun. – Kako možete biti tako nemilosrdni i strašiti me takvim grubim riječima? Je li to pošteno?

Naceri se i strpa ostatak krastavca u usta.

– Trebalo je da braća Bohunkey izazovu nered u »An-delu« – progovori Quensberry – kako bi ljupka Daisy Mullen napokon uvidjela da joj je i te

kako potrebna zaštita. Na žalost, ona je pozvala u pomoć pogrešnog zaštitnika. Vas! Pomrsili ste mi račune, Mahoune. Htio sam postati Daisyn ortak i moćan zaštitnik. Vi ste to odgodili na nekoliko dana. Možda niste bili svjesni što činite. Stoga sam vam sada objasnio sve vrlo strpljivo. Uбудуće mi ne smijete smetati. A od svog dobitka na kartama davat ćete mi polovicu. Jučer ste zaradili malo više od pet stotina dolara. Zaokružimo tu svotu na pet stotina, jer nisam sitničav. Dakle, stavite na stol dvjesta i pedeset dolara. Nakon toga možete ili nestati iz grada, ili ostanete. Međutim, ako ostanete, morat ćete poštovati moje uvjete. Razumijete?

— Razumijem — odvrati Mahoun. — Ne dadem li tih dvjesta i pedeset dolara, imat ću posla s ovime, ha?

— Da, imat ćeš posla sa mnom — potvrdi Mike Baretter. — Jedva čekam takvu priliku. Smatram da se više ne smiješ vrzmati po našem gradu. Dobro su mi poznati ljudi poput tebe.

— Kakvi su ti ljudi? — zapita prijazno Mahoun.

— Uvijek se bune — prosiće Mike Baretter. — Uvijek nastoje pomrsiti drugima račune.

Mahoun je neko vrijeme šutio. Pogledavao ih je čas jednog, čas drugog.

U očima im je vidio neumoljivu odlučnost. Quensberry je bez sumnje nakanio otvoreno pokazati u gradu i okolici svoju moć, uvjeren da je već toliko ojačao da ne mora više tajiti svoje ciljeve.

Mahoun polako kimne, pride stolu i izbroji novac. Tada izide i tiho zatvori iza sebe vrata.

— Nemoj misliti da će on sada biti pokoran kao janje, Bartone — prozbori Mike Baretter. — Slutim da ću ga na posljetku morati ubiti. Imam dojam da smo predodređeni jedan za drugoga. Takve me slutnje nikada ne prevare.

* * *

Dok je polako išao preko ulice prema hotelu, Johnny Mahoun je skrivao bijes što mu se rasplamsao u srcu i širio se cijelim tijelom.

Tek kad je ugledao pred hotelom sivu mazgu, počeo je razmišljati o nečemu drugom. Mazga pripada onoj lijepoj djevojci koja je vrlo ljutito izišla iz Quensberryjeve sobe. Zacijelo je zelenooka došljakinja negdje u hotelu, možda u restoranu.

Zavirivši u restoran, spazi je za stolicom u uglu. Nesumnjivo ga je vidjela kroz prozor dok je išao prema hotelskom ulazu. Odmah im se sretoše oči.

Mahoun joj se polako približi.

— Htio bih razgovarati s vama o kamenom mostu na rječici Lon — prozbori. — I o nitkovima koji ne puštaju preko njega karavanu. Smijem li sjesti?

Ispitivački ga je promatrala pet-šest sekundi.

Na prvi se pogled doimao kao tipičan kockar. Nije podnosila ljude koji se uzdržavaju kartanjem. Doduše, znala je da su se mnogi od tih današnjih kockara bavili prije rata druk-

čijim poslovima i živjeli sasvim drukčije. Neki su još nedavno bili oficiri, a onda ih je vojska otpustila jer su joj postali suvišnima.

Ocjenjivački ga gledajući htjela ga je najprije odbiti, a onda se predomisli. Protiv volje prizna sebi da joj se sviđa.

Pokaže mu na slobodnu stolicu s druge strane stola. Čim se spustio na stolicu, pride mu debeljuškasta konobarica.

– Donesite mi isto što i gospodici – zatraži on.

– Morat ćete malo pričekati – odvrati konobarica. – Jelo još nije gotovo. Mogu vam donijeti samo vino.

Udalji se.

– Ja sam Johnny Mahoun – predstavi se on ljupkoj djevojci s druge strane stola.

– Ja se zovem Esther Rudy – reče ona i potom ga upita: – Zbog čega vas toliko zanima karavana na riječnoj obali? Zbog čega se raspitujete o njenim teškoćama?

Mahoun se nasmiješi. Bljesnu mu oči.

– Maloprije sam morao štošta progutati – prozbori. – Udavio bih se kad ne bih drugoj strani uzvratio istom mjerom.

Zamišljeno ga je promatrala.

– Dakle, ranjen vam je ponos – promrmlja naposljetku.

On ne reče ništa. I ne kimnu. Nijemo je čekao.

Kad je konobarica donijela crveno vino, srknuo je dva-tri gutljaja, netremice gledajući Esther Rudy i još čekajući.

– Od ovog grada ne mogu očekivati nikakvu pomoć – progovori ona, napokon se od-

lučivši. Šutjevši pet-šest sekundi, nastavi ogorčeno: – Roba pripada bratu i meni. Ali brata mi je pogodio metak kad je s nekoliko naših kočijaša htio prokrčiti put. Jučer je umro od rane. Razbojnici su me pustili preko mosta, iako im je bilo jasno da idem po pomoć. No znali su da ovdje ne mogu dobiti baš nikakvu pomoć. Sedmorica su. Odlučna bi ih potjera lako rastjerala, ali...

– Potišteno ušuti i prinese čašu ustima. – Pojest ću nešto i odjahati odavde čim mi se mazga donekle odmori.

Izgovorila je te riječi tako kao da je potpuno svjesna poraza i spremna odustati od borbe.

– Pokušat ću robu prodati negdje drugdje – prozbori. – Doduše, svu su tu robu naručili ovdašnji ljudi, ali možda ima sličnih gradova sa sličnim potrebama. Do vraga, zapravo sam htjela osnovati u Silver Cityju prevozničko poduzeće. Spojila bih ovaj grad i cijelu okolicu s linijom za Santa Fe, a odande s Kansas Cityjem. Međutim, Quensberry mi je htio cijelu karavanu kupiti za sitan novac.

Johnny Mahoun kimne.

– Omogućit ću vam prijelaz preko mosta – reče joj. – Hoćete li tada dovesti robu ovamo?

Shvativši što znači njegovo pitanje, Esther se zagleda u njega ispitivački. Dobro je poznala muškarce, jer je odrasla među njima. I otac joj je prevozio robu, pa je bila stalno okružena kočijašima.

Gledajući Mahouna u oči, najednom je imala dojam kao da ga pozna već godinama.

— Ipak, koliko znam, vi ste samo kockar... — započne.

— I prilično ozloglašen revolveraš iz Lareda — doda on donekle podrugljivo. — Nisam baš utjelovljenje ozbiljna čovjeka. Pa ipak ću vam omogućiti da prijedete preko mosta.

— Tada će vam Quensberry oguliti kožu — napomene ona oporo.

Mahoun se nakesi.

— Vidjet ćemo hoće li mu to poći za rukom — promrmlja.

— Vidjet ćemo. Možda ovaj grad neće više stajati prekrivenih ruku. Onda, hoćete li dovesti robu ovamo ili nećete?

Esther se naglo odluči. Ne slušajući zdrav razum, prepusti se instinktu.

— Brat mi je poginuo — izusti. — Htjela bih ustanoviti što će učiniti Quensberry ako dovezem robu u grad i osnujem ovdje prevozničko poduzeće. Hoće li i mene ubiti?

Za trenutak joj se pojavi u očima srdžba, koju je do sada uspješno skrivala. Gnjevna je kao i ja, pomisli Mahoun. Stoga ćemo se oboje boriti odlučno protiv Quensberryja.

IV

Još iste večeri napustio je Johnny Mahoun grad i odjahao na sjever.

Tu je vijest uskoro doznao Barton Quensberry. Prezirno se nasmiješio.

— Dakle, ipak je odmaglio — reče.

Njegov revolveraš Mike Baretter zatrese glavom.

— Ja nisam baš uvjeren da je zauvijek odjahao odavde — promrmlja. — Nekako mi se to ne slaže s njegovom naravi. Uostalom, maloprije smo čuli da nije otkazao sobu u hotelu. U redu, možda je to propustio učiniti. Međutim nije ni uzeo stvari. Trebalo je da krenem za njim, no vjerojatno mu u mraku ne bih mogao ući u trag. Zanima me kamo je odjahao.

Obojica se zamisliše.

— Jeo je s onom Esther Rudy u restoranu — progovori nakon nekog vremena Mike Baretter. — A ona je odjahala samo pola sata prije njega iz grada. Možda imamo razloga za zabrinutost.

— Koješta — progunda Barton Quensberry i odmahne rukom. — Što nam može on učiniti? Kako bi nam mogao nauditi pojedinac, i to kockar? Još sam uvjeren da je jednostavno kidnuo i ostavio svoje stvarčice u hotelu samo zato da ne bi morao platiti račun. Vidjet ćemo.

— Da, vidjet ćemo — promrmlja sumnjičavo Mike Baretter.

Za to je vrijeme odjahao Johnny Mahoun pet kilometara od grada, stalno se držeći ceste, i potom skrenuo u plitak klanac, na čijem je obronku bilo maleno indijansko naselje. Tu je gorjela velika vatra. U nekoliko korala bijahu konji, magarci i koze. U susret mu pohitaše psi lajući.

Oko vatre je čučalo desetak Indijanaca. Pažljivo su ga gledali.

Odmah ga prepoznaše. Bio je već nekoliko puta kod njih, razgovarao s njima i pokazivao njihovoj djeci čarolije, vadeći kovani novac iz nosa.

Ipak su ga oprezno i suzdržljivo promatrali. Kad je riječ o bijelcima iz obližnjeg grada i okolnih rudnika, nikada se ne zna što im je na umu...

Mahoun se, gotovo stojeći u stremenima, nagne naprijed.

— Htio bih posjetiti vašu Juanu — progovori. — Potrebna mi je njezina pomoć. Važno je. Pustit ćete me k njoj, zar ne?

Nekoliko su časaka bili nepomični poput kipova. Osjećao je njihovo nepovjerenje, koje nije bilo upereno protiv njega osobno, već protiv bijelaca općenito.

Tada kimne najstariji Indijanac i izrekne kratku naredbu jednom mladiću. Mahoun sjaše i popne se za mladićem ljestvama na gornji zaravanak, zatim uđe u građevinu.

U velikoj je prostoriji gorjela vatra, a njezin je dim izlazio kroz neki otvor. Na šarenu je prostiraču sjedila naborana starica. Doimala se već poput mumije. Buljila je u vatru, kao da razabire u njoj nekakve tajne.

— Pozdravljam te, Juana — promrmlja mirno Johnny Mahoun. — Ako mi možeš posvetiti malo svog dragocjenog vremena, bit ću ti vrlo zahvalan.

Izrekavši to, približi joj se i spusti na pod tri kesice duhana i nekoliko cigara. Mladi se Indijanac, koji ga je doveo k starici, povuče i stane iza Indijanke.

Mahoun počne pričati na španjolskom jeziku. Kad je završio, prička. No, morao je dugo čekati. Strpljivo je čučao s druge strane vatre.

Napokon se Juana pomakne i uzme darove. Spretno odreže nožem vršak cigare. Nije ga mogla odgristi, jer više nije imala zubi.

— Što hoćeš, bijelče? — prozbori prilično nerazgovijetno.

— Htio bih da mi dadeš neki od svojih djelotvornih prašaka — odgovori on. — Trebalo bi da pomogne jednom volu koji je začepljen. Dakle, mora biti jak. Daj mi ga obilno, molim te. Pošteno ću ti platiti.

Nije ga ni za trenutak pogledala, već je zurila u vatru i pušila. Iznenada zakašlje suho... nije to bio kašalj, već smijeh.

— Riječ je o sedam volova — prozbori ona tada. — Na starom su kamenom mostu koji su nekoć sagradili naši preci, radeći kao robovi za španjolske gospodare. Da, ondje je sedam volova. Ti bi htio da se isprazne tako da im tijela postanu prazne ljuštore. Htio bi da karavana prijede preko mosta, zar ne? Zahtijevam da mi s tih kola dadeš veliku vreću šećera.

— Dobit ćeš dvije. Osobno ću ti ih donijeti — obeća on.

Juana kimne. Zatim pokaže na jedan od brojnih glinenih vrčeva i reče nešto mladiću koji je stajao otraga. Mladić hitro pride vrču, izvadi iz njega nekakvu kesicu i pruži je Mahounu.

* * *

Upravo je svitalo kad je Mahoun dojahao do logora kraj

kamenog mosta. Na zemlji su ležala četvorica, još pokriveni gunjevima, posluživši se sedlima kao uzglavljem. Peti je čučao kraj vatre i upravo je nastojao raspiriti.

Nedostajala su dvojica. Bili su, vjerojatno, kraj mosta i strazarili.

U koralu od užadi stajali su konji. Na drugoj obali rječice Lon razabirali su se u jutarnjem sivilu platneni krovovi kola. I ondje su se palile vatre.

Kad se Johnny Mahoun približio vatrici, čovjek kraj nje zagleda se u njega.

— Hej, što radiš ovdje? — upita. — Nisi li ti onaj kockar iz »Srebrne žile«?

— Više se ne kockam — odvрати Mahoun. — Quensberry mi je uzeo sav novac. Ostao sam mu još dužan određenu svoticu. Moram je ovdje odrediti. Zbog toga sam i došao.

— Aaa, gazda te šalje k nama kao pojačanje — prozbori čovjek i hitro se uspravi. — već je i vrijeme. Nije nam dovoljan samo jedan čovjek. Ako oni kočijaši... Hej, upravo mi je palo na pamet nešto: uobičajilo se da novajlije. Dakle, ti si na redu. Pripremit ćeš nam doručak, ručak i večeru. Hajde, požuri. Ja ću još malo prileći. Baš je dobro što si došao.

Vrati se k svojim gunjevima i sedlu, ispruži kraj ostale četvorice i uskoro zahrče.

Mahoun pogleda prema mostu. Ondje nije mogao gotovo ništa razaznati. Počela se dizati maglica s rijeke, pa je vidljivost bila sve lošija. Razabiralo se samo crvenkasto svjetlucanje logorskih vatri.

Upita se je li Esther Rudy noćas uspjela prijeći most.

Zašto ne bi prešla? Na ovoj je obali nema. Prema tome, zacijelo je na drugoj strani kod svojih kočijaša.

Počne pripremati doručak. Skuha kavu, ispeče palaćinke sa slaninom i podgrije jučerašnji grah. Sve pospe obilno sivim praškom što mu ga je dala stara Juana.

Premda nije znao od kakvih se stvari sastoji prašak, vjerovao je da ima u njemu smrvljene lisičje jetre.

— Dižite se, momci! — vikne napokon i pljesne rukama. — Latite se jela! Na nebu je već sunce! Neka ide do vraga svatko tko još drijema u ovo doba!

— Dobro, tko se toliko razvikao usred noći? — upita ljutito jedan od spavača. Sjedne i zagleda se prema vatri.

— Ja sam vam novi kuhar — odgovori Johnny Mahoun. — Ako vam je spavanje milije od jela, nastavite spavati.

Čučne i počne jesti jedinu palaćinku po kojoj nije posuo prašak.

Uskoro se svi digoše, gundajući i psujući.

— Prokletstvo — prozbori jedan od njih — koliko ćemo još noći morati provesti kraj tog vražjeg mosta? Ostali se zabavljaju u Silver Cityju, a nama su, budalama, prepustili prijaviti posao. Ja sam već sit svega. Velim vam, popelo mi se sve na vrh glave. Hej, nije li to onaj kockar koji mi je prije tjedan dana uzeo na pokeru dvadeset i sedam dolara?

Pride vatri i neprijateljski se zagleda u Johnnija Mahouna.

— Poslije mi je naš moćni gazda oduzeo sav novac — izusti Mahoun. — Pobijedio me u kartanju. Naposljetku me poslao k vama. Prihvatite se jela! Želim vam dobar tek! Nastojao sam pripremiti što bolji doručak i vjerujem da ćete ga dobro zapamtiti.

Zašuti, žvaćući i smiljujeći se u sebi. Međutim, ostali bijahu zlovoljni. Šutke su trpali u sebe jelo i pogledavali povremeno prema mostu, kao da se nadaju da bi se moglo dobiti nešto. Napokon se digoše dvojica i otidoše zamijeniti stražare na mostu.

Kad su se dosadašnji stražari vratili u logor, zagledali su se ispitivački u Mahouna, ali nisu ni oni posumnjali u njegovu tvrdnju da ga je Quensberry poslao kao pojačanje. Očito su već danima očekivali pojačanje, možda i zamjenu.

Čim se pojavilo iznad obzorja, sunce je počelo rastjerivati maglu. Naglo se bistrilo.

Uskoro se već moglo vidjeti preko rijeke, mogla se razabrati svaka pojedinost u logoru karavane.

Mahoun nabroji dvanaest kola, a svaka je od tih teških kola vuklo bez sumnje osam mazgi. Budući da svaki kočijaš ima pomoćnika, zacijelo je tu dvadeset i pet muškaraca. Doduše, pri njihovom jedinom napadu, kad su se pokušali probiti preko mosta, stradalo ih je nekoliko.

Nesumnjivo u borbi nisu dorasli ovoj šaćici revolveraša.

Međutim nigdje drugdje ne mogu prijeći preko rječice. Ovaj stari most, koji su sagra-

dili španjolski osvajači i poslije ga Meksikanci održavali u dobrom stanju, jedini je prijelaz na daleko i široko preko rječice Lon, jer ona teče kroz duboku klisuru.

Logor karavane na drugoj obali nije bio udaljen niti pola kilometra. Mahoun je sada vidio Esther Rudy. Stajala je s nekim postarijim čovjekom kraj vatre i pila kavu iz limenog lončića. Svaki je čas pogledavala preko rječice. Vjerojatno je i ona njega vrlo jasno vidjela.

Najradije bi joj bio mahnulo, ali se obuzda na vrijeme.

Zanimalo ga je kada će početi djelovati prašak stare Juane. Sedmorica koji ne dopuštaju prijelaz preko rijeke vrlo su mrzovoljni. Vladaju se osorno i jedan prema drugom. Predugo su zajedno i čekanje im je nagrizlo živce. Više se ne podnose. Krajnje je vrijeme da se zamijene, ali Quensberry nena još toliko revolveraša na raspolaganju. Barem zasada. Tek se počeo penjati prema vrhu, tek nastoji ovladati svime i postati moćnim.

Dokopa li se ovih kola s robom, napraviti će jedan golem korak prema cilju. Tada će rudnici ovisiti o njemu, jedino od njega će moći dobiti alat i svakakve druge prijeko potrebne stvari.

Ovisit će o njemu i svi u gradu. Na primjer, samo Daisy Mullen očekuje dvoja kola robe. Nema sumnje, dočepa li se Quensberry karavane, zavladat će svima. Sljedeća bi karavana mogla stići tek za nekoliko mjeseci.

Upravo kad se Johnny Mahoun htio ispružiti na tlu i odmoriti, obrati mu se jedan od Quensberryjevih ljudi, očito voda.

— Hej, kockaru — reče mu — otidi na most i zamijeni ondje Slima. Nisi valjda došao ovdje ljenčariti?

— Niti govora — odvrati Mahoun smješkajući se. — Jučer sam se i te kako zabavio u »Andelu«, a vi niste. Stoga sam spreman raditi sve, jer dobro znam koliko vam je već dosadilo stražarenje ovdje. Evo, idem odmah na most!

Uzme pušku i krene. Stražari na mostu promatrali su ga netremice dok im se približavao.

— Došao sam zamijeniti Slima — prozbori Mahoun.

— Baš dobro — promrmlja visoki, suhonjavi stražar. — Nekako mi je čudno u trbuhu. Osjećam grčeve.

— K vragu, nećeš valjda oboljeti od tifusa! — uzvikne Johnny Mahoun, vidljivo prestrašen. — Naime u Silver Cityju se pojavilo nekoliko sumnjivih slučajeva, koji bi se mogli pretvoriti u tifus. Možda ćeš dobiti samo proljev, nije li tako?

Koraknuvši na most, pride kamenoj ogradi i, nagnuvši se preko nje, pljune u vodu.

— Ne idi predaleko — dovikne mu drugi stražar, koji je ostao s njim. — Oni na drugoj strani nisu baš bezazleni. Pogotovu sada, kad se ona ljepotica vratila iz Silver Cityja očito neobavljena posla. Možda uskoro navale ponovo, pa ćeš ti, ako im budeš najbliži, prvom prostrijeliti glavu, ha, ha, ha!

I Machoun se tiho nasmije. Pogledavši prema drugoj obali, opazi da ga Esther Rudy promatra, te tada skine šešir, mahne njime i uzvikene »juuu-huuu«.

Na dugoj se strani okupiše kočijaši. Esther Rudy im se obrati. Mahoun bi bio vrlo rado čuo što im ona sada govori.

On još jednom mahne šeširrom i usklikne otegnuto.

— Zar si pošasavio? — progovori kraj njega ljutito drugi stražar. — Nedostaje ti neka daska u glavi? Zašto to radiš?

Mahoun mu se nakesi.

— Ona je vraški zgodna djevojka, nije li tako, bracane? Kad god vidim lijepu djevojku, mahnem šeširrom i uskliknem. Zašto bi to bilo šasavo?

Stražar samo strese glavom i potom počne motati cigaretu.

Mahoun sjedne na široku ogradu mosta, tako široku da se moglo jahati po njoj. Stari su Španjolci, koristeći se robovima, gradili tako kao da grade za sva vremena.

— Dakle, gazda ti je na pokeru pokupio sve pare — progovori stražar kad je zapalio cigaretu — pa moraš sada raditi za njega? To ti se kao iskusnom kockaru nije smjelo dogoditi. Zar je Quensberry nepobjediv u pokeru? Da, meni se čini da ga nitko ne može poraziti. Navodno je i za vrijeme rata zaradiva izvrsno, poslujući s objema zaraćenim stranama. Kladim se da će zavladati cijelim ovim krajem. A mi mu pomažemo u početku, onda kad je najteže. Neće nam to zaboraviti, čvrsto sam uvjeren.

— Da, zaista je sposoban — složi se Mahoun. — Ponajviše se, vjerojatno, može pouzdati u onog revolveraša Mikea Barettera. Jesi li ikada vidio Barettera na djelu? Jesi li ga vidio kako izvlači revolver? Ja sam do sada samo slušao o njemu. Navodno je brz poput munje.

— Da, brz je — potvrđi stražar i baci opušak u rječicu, koja je žuborila gotovo deset metara ispod mosta. — Brži je od munje. Vidio sam ga u Nogalesu kad se borio protiv trojice protivnika. Svu ih je trojicu u tren oka srušio. Dvojica nisu stigla ni opaliti, a treći je neopasno ispalio metak u zrak. Baretteru nije pala ni vlas s glave. Ne znam nikoga tko bi ga mogao nadmašti. Da, bez njega bi Quensberry bio mnogo slabiji. Hej, što rade oni prijeko?

Pogledavši preko rječice, smjesta je zapazio promjenu u logoru, premda mu je Mahoun u početku uspio razgovorom odvratiti pažnju.

— Uprežu mazge i pripremaju se za polazak — izusti začuđeno stražar. — Zar namjeravaju krenuti preko mosta, iako znaju da će ih dočekati naši meci?

— Možda su odlučili dići ruke od svega i nestati — natukne Mahoun. — I to je moguće, zar ne? Zaista mislim da im je dojadilo čekanje. Ja bih se na njihovu mjestu već odavno povukao. Mogu svoju robu prodati i drugdje. Da, oni se povlače.

Stražar sumnjičavo strese glavom i počne motati novu cigaretu.

U međuvremenu se sunce već prilično popelo nad planinske vrhunce na istoku. Zrake mu postadoše tople. Odavno je nestalo i posljednje rose.

Mahoun se za trenutak osvrne prema logoru Quensberryjevih ljudi. Vidjevši šesticu u njemu kako bezbrižno sjede, donekle se uznemiri i postane nestrpljiv, premda je čvrsto vjerovao da će Juanin prašak uskoro djelovati. Nije se čudio što je starica dobro znala za što mu je potreban prašak. Indijanci sve znaju u ovoj zemlji. Ništa im ne može izmaknuti pažnji. Uostalom, možda je ona i vidovita.

Okrenuvši glavu na drugu stranu, vidio je da je u logoru karavane vrlo živahno. Njegovo mahanje šešikom i klicanje bili su ugovoren znak za Esther Rudy. Dogovorili su se o svemu jučer dok su jeli u restoranu.

Naredila je da se upregnu mazge i bila spremna. Potpuno se pouzdala u njegovu spretnost. Do sada je sve teklo kao po loju, baš onako kako je zamislio. Međutim, sada bi trebalo da počne djelovati prašak.

Bio je sve nestrpljiviji.

Kad je ponovo pogledao stražara kraj sebe, napokon je zapazio na njemu prve znakove nelagode.

Stražaru više nije prijala cigareta. Iako ju je popuštao tek napola, bacio ju je na zemlju i počeo pipati objema rukama trbuh.

— Što si ono maloprije pričao? — upita tiho i pogleda oprezno Mahouna. — U Silver

Citij se sumnja da su se neki razboljeli od tifusa?

Mahoun kimne.

— Da — odgovori — mnoge muče proljev, vrućica, ošamućenost. Baš tako počinje tifus. Riječ je o tegobama u tankom crijevu i...

— Prestani — prostenje stražar i iznenada se skvrči. — K vragu, prestani govoriti o tom. Najednom mi se čini kao da će mi se rasprsnuti utroba. Boli me kao da ću roditi trojke.

— Odakle znaš da se ti bolovi mogu usporediti s porođajnim mukama? — zapita mirno Mahoun.

— Aaa, ne može biti veće boli — zastenje stražar i ponovno se skvrčivši, pritisne podlakticom trbuh kao da će mu to pomoći.

Mahoun pogleda nestrpljivo prema ostalim Quensberryjevim ljudima. Ne razočara se. I oni se su se uznemirili. Sva šestorica se zgrčiše kao stražar kraj njega. Prašak me nije iznevjerio, pomisli zadovoljno. Kad bi se, barem, sve razmirice i ratovi na svijetu mogli tako tiješiti! To bi bilo baš zgodno.

— Zarazili su nas onom prokletom hranom koju su nam poslali iz grada — dahtao je kraj njega stražar. — Neka pocrkaju svi prokleti podlaci!

Njegov je bijes bio potpuno razumljiv, jer je imao dojam da će mu nešto rastrgati utrobu. Iznenada odjuri kao da mu je za petama razjareni bik. Nestane među grmljem i velikim kamenim gromadama, kojih je bilo s objiju strana puta.

I ostali su Quensberryjevi ljudi potrčali grozničavo u zaklon ne bi li se oslobodili nevolje. Činilo im se da će se inače rasprsnuti.

Našavši se u velikom škripcu, grčili su se i mislili samo na tifus, privremeno zaboravivši razlog svog boravka ovdje.

Johnny Mahoun mahne Esther Rudy.

Ona mu odgovori mahanjem, zatim pride svom konju, uzjaše i zaputi se prema mostu. Samo dvadesetak metara iza nje krenuše prva kola.

Uskoro se priključiše i sva ostala kola.

— Održali ste obećanje — obrati se ona Mahounu kad je dojahala do njega i nasmiješi mu se. — Mislite li da će nam i ostalo poći za rukom?

— Pokušajmo sreću — odvрати on. — Idem po svog konja. Dojahat ću za vama.

Skrene s puta prema logoru. Dok je sedlao konja, čuo je oko sebe stenjanje, cviljenje i dahtanje Quensberryjevih ljudi.

V

Kad je Mahoun oko ponoći doveo konja u konjušnicu u Silver Cityju, u gradu je još bilo vrlo živo. Dovezlo se nekoliko skupina rudara, a stigli su i ljudi iz bliže i dalje okolice. Svi su se zabavljali u krčmama i »Andelu«.

Ugledavši Mahouna, konjušar se začudi.

— Nisam očekivao da ću vas ponovo vidjeti — prozbori. — Stoga sam odjeljak vašeg konja iznajmio drugom...

– Nisam otkazao odjeljak – prekinе ga Mahoun. – Stoga istjerajte iz njega tog drugog konja. Moj je zaslužio njegu i udobnost. Prešao je gotovo stotinu kilometara. Bio sam, naime, na mostu na rječici Lon.

Konjušar zabezeknuto zine.

– Kakvo je stanje ondje? – upita znatiželjno.

– Preko mosta se može opet prelaziti – odvрати Mahoun. – Tamošnje je revolveraše iznenada zabolio trbuh. Vjerojatno su pojeli nešto što im nije prijalо. Karavana je od jučer ujutro prešla pedeset kilometara i sada se ulogorila kraj konjušnice.

– Aaa, čuo sam nešto – promrmlja zbunjeno konjušar.

– Čuo sam nekakvo zveckanje i škripanje u noći, ali sam pomislio da su se rudari dovezli u grad. Dakle, napokon je ovdje karavana koja se odavna očekuje... ooo!

Mahoun se nakesi, jer je znao što znači taj uzvik. Konjušar je, zapravo, htio pitati: „Što će kazati na sve to Quensberry?“

Nestrpljivo pričekа da konjušar isprazni odjeljak i uvede u nj umornog konja. I on je bio iscrpljen. Nije spavao već dvije noći, a prevалио je stotinjak kilometara. Kad je ušao u hotel, recepcioner se vidljivo trzne čim ga je ugledao.

– Ako mi je soba zauzeta – progunda Mahoun – onda smjesta izbacite iz nje novog gosta. Zar sam otkazao sobu?

– N-niste – promuca recepcioner. – J-ja ću odmah...

Požuri uz stepenice. Ubrzo se začu odozgo mrzovoljni glas čovjeka koji nije htio izići iz sobe.

Mahoun izgubi strpljenje. Popevši se po stepeništu, ugleda gosta kako upravo gura iz sobe recepcionera.

– Nitko mi neće oduzeti ovu sobu! – vikao je. – Nitko, je li vama to jasno?

– Ova je soba moja – umiješa se Mahoun i korakne naprijed tako da gost nije mogao zatvoriti vrata.

Pogleda neznanca. Imao je na sebi crveno donje rublje kakvo nose vojnici. Bio je krupan i doimao se ratoborno. Činilo se da uvijek zahtijeva za sebe najbolje mjesto i bezobzirno krči sebi put.

Ratoborni gost ne reče ništa, već ispruži ruku prema Mahounovu licu. Međutim, kad je šaka stigla do odredišta, lica više nije bilo. Promašivši cilj, čovjek naletje uslijed zamaha svom težinom na Mahounovu šaku, koja mu se zabije u želudac. Kad se sagnuo, Mahoun ga munjevito ščepa i snažno povuče mimo sebe. Gost tresne glavom o zid u hodniku, zaste-
nје тихо i oстане лежати.

Ušavši u sobu, Mahoun pokupi sve njegove stvari i izbaci ih u hodnik.

Recepcionar je nijemo stajao i gledao izbačenog gosta kako se počinje micati.

– Neka mi nitko ne smeta – napomene Mahoun prije nego što je zatvorio vrata. – Samo bi budala pokušala nešto takvo... samo prava pravcata budala.

— U redu, neće vam nitko smetati — proštenje recepcioner. — Ali... što ću s ovim gostom?

Mahoun mu ne odgovori. Zalupi vrata i povuče na njima zasun. Tada pogleda krevet. Opazi da je nedirnut. Očito, izbačeni gost nije još legao.

Međutim, da je i legao, Mahounu to ne bi smetalo. Bio je suviše ugnoran.

* * *

Još iste se noći proširila vijest da je u grad stigla karavana. Uskoro se probudiše i oni građani koji su već odavno otišli na počinak. Vijest se širila poput prerijske vatre. Susjedi su budili jedni druge. Nije bilo gotovo nikakve sumnje da će se do svitanja proširiti vijest i cijelom okolicom.

Koječega je već ponestalo... od igala do glasovira i od čavala za potkove do tisuću drugih sitnica. Sve se potrošilo. Brojne su pridošlice donosile vrlo skromnu opremu. Gradske trgovine bijahu tako reći prazne. Uskoro će se opet moći svašta kupovati.

Barton Quensberry je doznao o dolasku karavane tek kad i prvi građani.

Vijest mu je donio revolveraš Mike Baretter.

— Stigla je karavana, Bartone — izrekao je bez okolišanja. — Očito se zbilom na mostu nešto nepredviđeno. Vratio se i onaj Johnny Mahoun. U sobi mu je bio već drugi gost, ali ga je on smjesta izbacio. Nekako mi se čini da su dolazak karavane i Mahounova odsutnost međusobno povezani.

— Onda provjeri postoji li kakva povezanost. Ako postoji, daj Mahounu ono što je zaslužio. Ukloni ga! — bijesno promrsi kroz zube Quensberry.

Sjedeći za otmjenim pisaćim stolom, razgibavao je prste kao da je mađioničar, pijanist ili revolveraš. Mike Baretter ga je hladno promatrao.

— Poslao sam već jednog jahača prema mostu — reče. — Prije svitanja se, ionako, neće više ništa dogoditi. Međutim, tada... — Zašuti, pride naslonjaču i spusti se u njega. — Ne vjerujem da će se sve srediti ako ustrijelim Mahouna — nastavi revolveraš. — Izgubili smo važnu bitku, možda i najvažniju, premda ne i cijeli rat. Treba da skujemo potpuno nov plan. Naša dosadašnja zamisao nije više prihvatljiva, jer moramo sve sagrađiti na sasvim drukčijoj osnovi. Stanovnici ovog grada i cijele okolice uvjerali su se sada da nam se može prkositi. Nismo se uspjeli dočepati kola s robom i prisiliti sve te ljude da ovise o nama. Sada nam je potrebno više revolveraša.

— Smatrao sam da će mi jedan poznati revolveraš i nekoliko njegovih pomoćnika biti sasvim dovoljni — promrmlja Quensberry. — Ti si taj revolveraš. Dakle, zaradi svoj dio dobiti u našem poslu. Pokaži ovom gradu da se mora pokoriti, da pripada nama. Da, svi će se oni sada pobuniti. Jasno mi je to. Treba da obratimo pažnju vođama, koji će uskoro dići glavu. Uvijek je najvažnije da se najprije uklone vođe. To

je tvoj posao. Okupi oko sebe onoliko ljudi koliko ti je potrebno, ali učini ono što se očekuje od tebe!

Mike Baretter ga je nijemo promatrao dvije-tri sekunde. Tada kimne i ustane.

— U redu — izusti — obaviti ću prijavu posao. Vladat ćemo ovim gradom kao što smo i do sada. Za to ću se ja pobrinuti.

Pride vratima, otvori ih i izide u krčmu. Suhonjavo mu je lice bilo bezizražajno, ali su mu se svjetlucale kose vuče oči. Znao je što će se uskoro dogoditi. Da su se dočepali karavane, bilo bi sve mnogo jednostavnije i prolilo bi se manje krvi. Nimalo nije čeznuo za krvoprolićem. Ne, nikada se nije vladao kao mahniti ubojica. Ako je baš morao ukloniti protivnika, tada je ubijanje smatrao samo kao nužno zlo, kao neizbježno rješenje. Pomislivši na Johnnyja Mahouna, čvrsto je vjerovao da on ima nekakve veze s dolaskom karavane. Vjerojatno je ipak potcijenio Mahouna, iako je odmah naslutio u njemu opasna protivnika.

On je vuk poput mene, mislio je. Bilo bi mi draže da je na našoj strani. Ako se budem morao boriti s njim, tada ću se...

Nije htio dalje razmišljati o tom.

* * *

Sutradan je ujutro bilo vrlo živahno u logoru karavane na rubu grada.

Dvoja su se kola zaustavila pred »Andelom« i istovarivala se s njih roba. Troja su kola

ušla u dvorište trgovine kako bi se ondje isporučila roba.

Stvari na ostalih sedam teških kola privukle su ljude sa svih strana, iz rudnika, s farmi i rančeva, te se činilo kao da je počela seoba naroda. Čudnovato se brzo doznalo posvuda da je stigla karavana.

Čak su i iz Quensberryjeve krčme »Srebrna žila« poslali kola po očekivani glasovir, burad s rakijom, sanduk karata, biljarske štapove, duhan i cigare.

O svemu tom nije Mahoun znao još ništa, jer je sve do podneva spavao snom pravednika. Oko podneva je, međutim, doznao Quensberry od Mikea Barettera što se zbilo na kamenom mostu na rječici Lon.

— Ti tupoglavci još spuštenuh gaća čuče iza grmlja i pokušavaju istisnuti iz sebe nešto, iako su već potpuno prazni — reče naposljetku Baretter. — Spopao ih je takav proljev da su umalo ispustili dušu.

— Hm, sada znamo kako nas je nasamario. — progunda Quensberry. — Oguli mu kožu, Mike! Želim ga se riješiti. Sredi ga, Mike!

Baretter zatrese glavom,

— Ne smijemo biti tako brzo pleti — promrmlja. — Ne smijemo srljati. Johnny Mahoun je sada velik junak. Svi su na njegovoj strani. Kočijaši su već noćas pričali svima, koji su ih htjeli slušati, kako je razbojnik na mostu nasamario koc kar Mahoun. Svi su uz njega. Stoga neću otvoreno navaliti na nj. Međutim, ukloniti ću ga. Možeš se pouzdati u to. Ukloniti ću ga tako da nam nitko neće

moći pripisati napad na njega. Nitko nam ne može dokazati da su oni razbojnici na mostu naši plaćenici. Svatko će shvatiti želju te sedmorice da se obračunaju s Mahounom. Protiv sedmorice protivnika mora izvući kraći kraj.

* * *

Kad je rano popodne, došavši ravno iz svoje sobe, ušao u restoran, Johnny Mahoun je smjesta opazio Esther Rudy za onim stolom u uglu za kojim su već jednom sjedili zajedno.

Pride joj i spusti se na stolicu.

— Onda, kako ste? — upita je, osvrnuvši se oko sebe i pažljivo odmjerivši nekoliko gostiju koji su još ručali. — Kakvo je stanje?

— Sve je u najboljem redu — odgovori Esther Rudy. Doimala se umorno. Zacijelo bi se bila rado okupala i presvukla. Otkad je sinoć došla u grad, tek sada se mogla koliko-toliko odmoriti. — Nadala sam se da ću vas sresti ovdje — reče mu, kad je on naručio jelo. — Vrijeme je da vam platim dug. Izračunala sam koliko iznosi deset posto moje predvidljive zarade, pa ću vam rado...

— Zadržite te pare — prekine je on. — Znate, i djevojke iz »Andela« zamolile su me neka dovedem karavanu u Silver City. Jednostavno, uživao sam pomrsivši račune Quensberryju. Hoćete li sada osnovati ovdje prevozničko poduzeće? Ona smjesta kimne i ostavi kraj tanjura omotnicu s novcem, koju je maloprije htjela gurnuti preko stola.

— Da, osnovat ću prevozničko poduzeće ako mi vi pomognete — reče.

Mahoun strese glavom.

— Aaa, ja sam vam običan kockar i stekao sam zao glas kao revolveraš. Nipošto nisam prikladan ortak...

— I te kako ste prikladni — prekine ga ona. — Nije važno ono što ste prije bili. Izmijenili ste se, te se jasno vidi. Hoćete li mi pomoći? Hoćete, zar ne?

Zelene su joj se oči prikovale uz njega.

— Čini mi se da ću vam, htio ili ne htio, pomoći — promrmlja on. — Neki će sada navaliti na mene, jer sam ih grdno razljutio. Budući da je riječ o ljudima koji i vama namjeravaju zagorčati život, nas dvoje postajemo saveznici. Međutim, postoji još nešto...

Zašuti gledajući je u oči.

Esther mu uzvati pogled grickajući pri tom donju usnicu. Ženski joj instinkt oda što bi joj htio kazati.

— O čemu je riječ? Da čujem! — zatraži ona odlučno.

Mahoun se nasmiješi. Kad god bi se osmjehnulo tako dječčki, zaboravilo bi se koliko je opasan.

— Ne samo što ste vrlo lijepi — progovori napokon — već me zadivila i vaša hrabrost. Iako ste izgubili brata, niste se predali. Budući da sam vam otvorio put do Silver Cityja, više vas, jednostavno, ne mogu napustiti. Kakve su vam namjere?

Prije nego što je mogla odgovoriti, donese im konobarica jelo.

Šutjeli su neko vrijeme. Uživao je gledajući je kako bez ikakva nećkanja pokazuje glad. Životna joj se snaga odrazila i u tim trenucima dok je zalogajima nastojala okrijepiti iscrpljeno tijelo.

Kad je napokon progovorila, glas joj je zvučao vrlo samouvjereno. Riječi nagovijestiše da je već dobro promislila o svemu.

— Učinit ću troje — reče ona. — Poslat ću jedna kola neka se vrate do mosta. Na drugoj smo obali rječice Lon pokopali mog brata i još jednog čovjeka. Ne bih htjela da ostanu ondje u pustoši. Prenijet ćemo ih ovamo. Neka počivaju na groblju ovog grada, iz kojeg su dojahali njihovi ubojice. To je prvo. Drugo, poslat ću svoja ostala kola u Santa Fe. Suradujem s tamošnjom velikom prevoznikom kompanijom, koja dovozi svu robu iz Kansas Cityja. Naime, Kansas City snabdijeva cijeli Zapad, Jug i Sjever. Moji će ljudi krenuti sutra i ponijet će sa sobom sve narudžbe ovdašnjih stanovnika.

— Što je treće? — zapita on, premda je već naslutio odgovor.

Esther se nasmiješi.

— Porazgovarala sam već s predstavnicima građana. Pri građenju prevoznikog poduzeća pomoći će mi tesar, kovač, trgovac i vlasnik konjušnice. Dobit ću od vlasnika konjušnice zemlju tako da će spremište kola biti tik uz staju. Treba sagraditi skladište, spaonice za kočijaše i obore za zaprežnu stoku. Stalno će mo-

rati biti ovdje dvojica ljudi. Pomozite mi, molim vas, Mahoune.

Posljednje je riječi izgovorila vrlo mekim glasom. On je pogleda začuđeno.

— Premda znate vrlo malo o meni, pouzdajete se u mene, Esther? — upita je mirno.

Ona slegne ramenima.

— Potpuno se pouzdajem u svoje slutnje — odvrati. — Ako znam malo o vama, to možete vrlo lako promijeniti, zar ne?

— Istina je — složi se on. — Međutim, nemam što pričati o sebi. Prije rata bio sam prilično neobuzdan, bio sam revolveraš iz Lareda, okušao sam se na raznim područjima i lutao sam posvuda. Stalno sam se selio. Otputovao sam uz Missouri sve do Velikih slapova u Montani. Iskreno govoreći, živio sam na račun kolta. Pratio sam bogate trgovce koji su na put morali nositi mnogo gotovine. Dok sam pratio jednog kockara, kojeg nije u pokeru mogao nitko pobijediti, postepeno sam i ja postao kockar. Moj je poslodavac dobio jednom na kartama cijeli brod, raskošan parobrod što je plovio između New Orleansa i Saint Louisa. Uto je započeo rat. Prevozili smo oružje i municiju za pogrešnu stranu. Potočili su nas usred luke u Saint Louisu. Tada sam se pridružio južnjačkoj vojsci. Dogurao sam do kapetanskog čina. Izgubili smo rat. Potom sam postao skitnica i počeo se baviti kockanjem. Jedno s drugim, ne mogu se baš ponositi svojom prošlošću, nije li tako?

Ona se samo osmijehne.

— A kako je bilo sa ženama?
— upita ga.

Pogledavši je u oči, Mahoun zapazi da još nije zaboravila kako je izišao iz »Andela« baš kad je ona naišla.

— »Andeo« pripada jednoj mojoj staroj prijateljici — promrmlja on. — Jednom se zaklela pred porotom u El Pasu da je moj protivnik prvi posegnuo za oružjem. Izjavila je to iako sam bio stranac u El Pasu, a moj je protivnik imao utjecajne prijatelje i moćna oca koji bi me bio rado vidio na vješalima. Spasila mi je život. Kad sam prije nekog vremena dojahao u ovaj grad, slučajno smo se ponovo sreli. Prije nekoliko dana bila joj je potrebna pomoć. Stvarala su joj teškoće tri brata Bohunkey. Morao sam ih izbaciti iz kuće. Nakon toga su Daisy Mullen i njezine djevojke slavile sa mnom. Bio sam prilično mamuran, zar ne? — I te kako — složi se ona. — Povremeno se morate ispuhati, to mi je sasvim jasno. Uglavnom nemate ženu i sedmoro dječice.

— Nemam — odvrati on, netremice je gledajući u lice. — Nisam još nikada sreo djevojku poput vas, Esther. Samo sam ponekad sanjario o takvoj ženi u samotnjačkim noćima... u zarobljeništvu, na dalekim putovima i... Možda mi nećete vjerovati, Esther, no vidio sam vaš lik u mislima. To zvuči prilično šašavo, zar ne?

Ona zatrese glavom. Zatim se digne.

— Sita sam i umorna — promrmlja. — Ne nađem li se uskoro u krevetu, srušit ću se.

Ima li u ovdašnjem hotelu još koja slobodna soba?

— Samo moja — odgovori on. — Hotel je pun pucat. Svakog dana pristižu novi tragači za zlatom i srebrom i svakakvi drugi pustolovi i lovci na sreću. Možete leći u moj krevet. Evo vam ključ moje sobe. Obavijestit ću recepcionera.

— A gdje ćete vi spavati? — zanimalo ju je.

Mahoun se nakesi.

— Privremeno nisam željan sna — odvrati. — Naspavao sam se dok ste vi još morali raditi sa svojim ljudima. Ako se budem baš zaželio kreveta, otići ću u kuću »Andeo«. To mi je rješenje uvijek nadohvat ruke.

Izrekao je te riječi u šali, ali je ona bila suviše umorna da bi shvatila šalu. Uzevši njegov ključ i omotnicu s novcem koji mu je prvobitno namijenila, zaputila se prema vratima.

Ustao je i gledao za njom. Znao je da mu je ona izmijenila cijeli život. Pomoći će joj, kud puklo da puklo.

U početku je samo htio pokazati Bartonu Quensberryju i njegovu revolverašu, Mikeu Baretteru, da s njim nema šale i vratiti im milo za drago, ali sada...

VI

Popodne je Johnny Mahoun proveo vrlo ugodno i opušteno. j Vladao se tako kao da sit, odmoran i zadovoljan nema nikakvih briga.

Najprije je obišao svog konja u staji. Konjušar, koji je ujedno

bio i vlasnik konjušnice, ponašao se vrlo uljudno i pokazivao poštovanje.

— Dobro je što ste omogućili karavani da prijeđe preko mosta, Mahoune — reče on. — Cijeli vam je grad zahvalan. Dobro, tko su bili ti razbojnici? Zašto nije naš šerif sredio to kao što ste vi? Aaah, izabrali smo Jakea Hallderana za šerifa samo zato što je to htio Quensberry, ali Jake ne valja ni pišljiva boba.

— Svaki grad ima onakva šerifa kakva je zaslužio — odvratiti mu Mahoun. — Vi se svojeg nećete baš lako riješiti. On je Quensberryjev plaćenik. Kad biste ga i odlučili otpustiti, on ne bi htio otići. Novi bi ga šerif morao revolverom otjerati. No to je jedina nada za ovaj grad.

— Kako to mislite, Mahoune? — upita znatiželjno konjušar Hank Henderson.

— Smanjio bi se Quensberryjev sve veći utjecaj. Gradsko vijeće ima četiri člana, a Quensberry nije među njima. Pa ipak upravo on vam naređuje što ćete učiniti. Ona sedmorica razbojnika na mostu zapravo su Quensberryjevi ljudi. Svi vi to slutite ili znate, ali nećete priznati sami sebi. Htio vas je izgladniti i natjerati na pokorost.

Izgovorivši to, otišao je i prošetao kroz susjedni logor karavane. Popričao je ondje s Tateom Bannerom, Estherinim vodom karavane, i kočijašima.

Kasno popodne, kad se već približio sumrak, počeo se vraćati prema središtu gradića. Kupio je u trgovini duhana i

porazgovarao s trgovcem otprilike onako kao s konjušarom. Nesumnjivo ga je natjerao na razmišljanje.

U međuvremenu se promijenilo bilo grada. Do sada se posvuda radilo, udaralo čekićima, pililo i kopalo. Stanovnici su Silver City. Htjeli su da on ne bude više priposto naselje, nastalo oko nakoliko velikih građevina i kuća od opeke, htjeli su da lažna pročelja prestanu dočaravati nešto što ne postoji.

Sada je rad prestao, a u grad su hrlili jahači i kola, ponajviše iz rudnika. Većina je gostiju ožednjela, no nekima se žurilo da što prije stignu do »Andela«. Znali su da će se ulaz, zatvoriti kad se unutra okupi dovoljno muškaraca.

Velika se krčma »Srebrna žila« ubrzo napunila, no gužva je bila i u manjim krčmicama.

Kad je Mahoun koraknuo u »Srebrnu žilu«, već su se palila svjetla. Zaputio se ravno prema svom kartaškom stolu, na kojem je pisalo da je mjesto rezervirano za nj. Čim je sjeo, uzme nov snop karata i počne ih miješati.

Nije dugo sjedio sam, Uskoro mu se pridružilo nekoliko kartaša koji su htjeli pokušati sreću. Među njima bijahu dvojica vlasnika rudnika koje je već poznao, jer su nekoliko puta kartali za njegovim stolom.

— Dužni ste nam revanš, Mahoune — reče jedan od njih. — One noći, kad vas je mladić odveo odavde, uzalud smo čekali. Doznali smo da ste morali izbaciti braću Bohunkey. Pripazite dobro. Vidio sam da su do-

jahali u grad. Pokušat će vam se osvetiti. Samo, ovaj put se neće po svoj prilici boriti jedan po jedan, nego svi zajedno.

Slušajući te riječi, Mahoun samo kimne. Ako se i zabrinuo, nije to pokazao. Promiješa karte i podijeli ih.

Veliku je prostoriju polako obilazio Quensberryjev revolveraš Baretter. Zastao bi s vremena na vrijeme i provjerio je li sve u redu. Namigne dvojici redara. Oni odmah zgrabiše jednog gosta koji je pokušao varati pri kockanju. Služio se kockicama koje je opteretio olovom tako da se stalno okreću isti broj. Izbaciše ga na ulicu i pružiše kockice Mikeu Baretteru.

Još okrećući kockice među prstima, Baretter prođe mimo Mahounova stola. Ne reče ništa, već samo pogleda kockara.

Mahoun mu razabere u žučkastim vučjim očima opasno, nepomirljivo neprijateljstvo. Najednom je i njemu bilo jasno ono što je Baretter spoznao još prije nekoliko dana: predodređeni su jedan za drugog. Kad-tad će se naći jedan nasuprot drugom i pokušat će se obračunati.

Mogao bi to izbjeći samo na jedan jedini način. Trebalo bi da ustane, ode u staju, osedla konja i odjaše iz ovog kraja. Da, jedino bi tako mogao izbjeći dvoboj.

Ne prozborivši niti riječ, Mike Baretter produži mimo stola udalji se. Quensberryja nije bilo nigdje na vidiku. Ne pojavše se ni braća Bohunkey.

Prolazio je sat za satom. Mahoun je te večeri imao pom-

jenljivu sreću. Činilo se da će ipak naposljetku zaraditi nekoliko dolara. Nije se mogao potpuno usredotočiti na kartanje i suigrače. Suviše je obraćao pažnju zbivanjima u krčmi i, prije svega svim vratima.

Očekivao je nešto, premda nije znao što. Pobjeći nije mogao niti htio. Shvatio je da mora ostati na poprištu. Jedinom se prednošću mogla smatrati okolnost što ga Quensberry i Mike Baretter još, po svoj prilici, potcjenjuju.

* * *

Ostao je još samo jedan sat do svitanja kad je napokon izašao iz krčme.

Zaradio je dvadeset šest dolara. Pomislivši na to da je Quensberry zatražio pola dobiti za sebe, nakesi se u mislima. Trinaest dolara za cijelu noć! Quensberry neće biti zadovoljan takvom svotom. Suviše mu je jeftino prepustio kartanski stol.

Mahoun zastane kraj ugla krčme dok mu se nisu oči priviknule na mrak. Glavna ulica Silver Cityja nije više nipošto bila rasvijetljena kao prije jednog sata. Mnoga su se svjetla pogasila. Samo nekoliko je prozora bilo još osvijetljeno i bacalo svijetle pruge preko nogostupa.

Većina je kola i jahaćih konja nestala. U zoru će se posvuda u rudnicima i na nalazištima nastaviti posao.

Pomisli na Esther Rudy, koja spava u njegovu krevetu. Gdje li će on malo odspavati? Postoji samo jedna mogućnost. Premda su dani vrlo vrući,

noći su pred zoru hladne. Dakle, može spavati samo u staji. Otići će k svom konju.

Pažljivo pogleda još jednom oko sebe. Sjeti se braće Bohunkey. Pobijedio ih je kad su mu se suprotstavili jedan po jedan, ali kako bi bilo kad bi sva trojica navalili na njega? Sjeti se i one sedmorice razbojnika kojima je na mostu gadno zasolio Juaninim praškom. Stekao je opasne neprijatelje, ukupno deseticu, ne računajući Quensberryja i Barettera. Zapravo, već ih je previše za jednog jedinog čovjeka.

Kad bi imao u glavi samo trun pameti, pobjegao bi odavde, nestao bi bez traga, okrenuo bi svemu leđa. Međutim, ovdje je Esther Rudy.

Prolazeći mimo hotela, zaustavi se za trenutak i pogleda prema prozoru svoje sobe. Unutra spava ona.

Upita se hoće li ikada ležati s njom u istom krevetu i grliti je. Upravo to želi. Možda ne može baš zbog tog razloga odjuriti odavde. Upitavši to sam sebe, strese glavom.

— Ne, nije to pravi razlog — promrmlja. — Ja ne uzmičem pred tipovima, poput Quensberryja i Barettera. Zbog njih ostajem ovdje.

Produži prema konjušnici. Kad je ušao u njeno dvorište, ponovo se zaustavi. Nigdje se nije ništa micalo.

Ipak se odnekuda začu topot kopita i štopot kola. Neki je pijan glas pjevao raskalašenu pjesmu. Potom odjekne smijeh. Posljednji su gosti napuštali gradić.

Zapući se preko dvorišta prema stajskim vratima.

Kad je već posegnuo za kvačkom na njima, ona se širom otvoriše i umalo ga udariše u lice. U posljednji je čas odskočio i spremno dočekao napadača, koji je, razjareno viknuvši, jurnuo kroz otvorena vrata prema njemu.

Ali napadač nije bio sa Iza stajskog se ugla pojavi cijela četa.

— Smlavimo ga! — vikne jedan opor glas.

Vjerojatno bi još bio stigao povući kolt. Ipak to nije učinio. Premda su ga napali nadmoćni protivnici, nije posegnuo za oružjem, jer su oni navalili golim rukama, a ne revolverima.

Uspije se probiti kroz skupinu. Mogao je potrčati. Možda ga ne bi uspjeli sustići. Nije htio pobjeći. Okrenuvši se prema njima, uspije srušiti dvojicu. Ostala su još petorica.

Ukupno ih bijaše sedam. Bili su to, bez sumnje, razbojnici s mosta.

Premda su donekle oslabili zbog proljeva, bilo ih je previše da bi im se mogao oduprijeti. Oduševljeno su urliknuli kad im se otvoreno suprotstavio.

Uskoro se osjećao kao vuk usred psećeg čopora. Udarci su pljuštali sa svih strana.

* * *

Prateći ga još od krčme, gdje su ga dočekali u bočnoj uličici, kako bi izravnali s njim račune, braća Bohunkey shvatiše, čim su koraknuli u dvorište konjušnice, da su zakasnili.

U prvi se trenutak htjedoše i oni okomiti na Mahouna, a onda spoznaše koliko su mu protivnici premoćni.

Razabraše u jutarnjem sivilu kakve udarce dobiva. Pa ipak, još je uzvraćao šakama i povremeno bi srušio ponekog od sedmorice protivnika.

Jasno se vidjelo da ne može pobijediti. Bio je u sve težem položaju. Srušili bi ga na tlo, a kad bi se digao i zateturao, udarali su ga čas s jedne čas s druge strane. Stvorili su oko njega krug, u kojem je posrtao dok su nemilosrdno pljuštali udarci.

Najpametnije bi mu bilo da je ostao ležati na zemlji i glumio da je onesviješten. Međutim ponos ga je stalno tjerao da se dignu. Možda se i bojao da će ga oni, ostane li na tlu, udarati čizmama i mamuzama.

Poslije svakog pada ponovo je ustajao.

— Vraški je žilav, zar ne? — prozbori tiho Mac Bohunkey.

— Nije ni kukavica. Bori se protiv sedmorice. Zapravo, nije nikakva sramota što nas je jednog po jednog izbacio iz »Anđela«. Svi smo imali u ravnopravnoj borbi priliku da pobijedimo. Ona je borba bila poštena, a ova nije. Slušajte, ne bih htio da ga slome. Dapače, htio bih mu u ovom škripcu pomoći.

— I ja — složi se njegov brat Bac.

— Onda hajdemo — doda Race i nakei se. — Pomozimo mu dok se još može micati, dok ga još nisu umlatili. Požurimo, momci!

Navališe. Takva im je borba bila baš po volji. Protivnika bijaše više nego njih. Čim se umiješaše, promijenila se ratna sreća.

Kad se tučnjava završila, Mahoun se jedva jedvice, posljednjom snagom, odvuče do bunara i korita s vodom. Oporavi se tek nakon nekog vremena, kad je predahnuo, ohladio vodom modrice i čvoruge i isprao krv s lica.

Postepeno mu se vrati sposobnost razmišljanja. Shvati da se borba završila i da je dobio pomoć. Baš zbog te pomoći izvukao je živu glavu. Pobijedili su onu sedmoricu.

Izronivši glavu iz vode, osvrne se oko sebe i razabere ono što je već prije vidio mutno, ali nekako nije htio prihvatiti, smatrajući to nemogućim. Međutim, sada je jasno vidio braću Bohunkey.

— Hej, niste li se vi prevarili? — upita prilično nerazgovijetno, jer su mu izudarane usnice otekale.

I braća Bohunkey su još dah-tala. Istodobno su se i smijali zadovoljno, kao da su malo-prije doživjeli nešto lijepo i zabavno, nešto čega će se još dugo i rado sjećati.

— Ne, nismo se prevarili — odvrati Mac. — Zapravo, najprije smo te mi htjeli premlatiti. Već smo krenuli za tobom. No kad smo vidjeli ovdje da se boriš protiv sedmorice, nismo to mogli mirno gledati. Tko se bori protiv sedmorice, zaslužio je da mu se pomogne. Pogledaj ove tikvane. Evo, svi leže. Leže svuda uokolo i ne mogu više niti prstom maknuti. A mi... mi stojimo ovdje i lijepo razgovaramo, ha, ha, ha!

— Iskreno govoreći, nismo se ni razljutili na tebe — progo-

vori njegov brat Bac kad je on zašutio. — Hoću reći, nismo te zamrzili. Pošteno si se borio s nama u »Andelu«. Samo nam je ponos bio ranjen. Ako doživiš poraz u borbi sa čovjekom koji se hrabro suprotstavlja sedmorici protivnika, to nije nikakav udarac ponosu. Slušaj, noćas smo se izvrsno zabavili. Dakle, računi su podmireni. Vratit ćemo se sada u brda. Među nama neće više biti nikakva neprijateljstva.

— Zar ne radite za Quensberryja? — upita začuđeno Mahoun.

— Izbacivši sve goste iz »Andela«, htjeli smo mu samo učiniti uslugu. No nismo njegovi plaćenici. Nipošto. Plaćenici su ovo.

Bac pokaže rukom oko sebe. Mahounu se u međuvremenu potpuno razbistrilo pred očima. Vidio je posvuda na tlu protivnike. Neki se još nisu osvijestili, a neki su se micali stežući.

— Nije potrebno da nam zahvaljuješ — obrati mu se Race Bohunkey. — Ne, ne tražimo od tebe nikakvu zahvalnost.

Čuvaj se sada Quensberryja. Postat će ti još opasniji. Mi ćemo biti daleko odavde, u brdima.

Nakon tih riječi krenuše sva trojica.

— Ipak sam vam zahvalan — dovikne Mahoun za njima.
— Niste onako loši kako mi se u početku činilo.

Odgovori mu samo njihov složni smijeh. Potom iziđoše iz dvorišta na ulicu.

Mahoun nastavi hladiti vodom oteklo lice. Još su mu

krvarile razne posjekotine, a osjećao je da ima i na tijelu krvavih rana. Trebalo bi ih smjesta oprati i previti.

Tko bi mu mogao pomoći? U Silver Cityju nema još liječnika. Jedino brijač zna ponešto o previjanju rana.

Uto izide netko iz staje i krene kroz dvorište prema njemu. Prepozna vlasnika konjušnice, koji je ujedno radio kao konjušar.

— Mogu li vam pomoći, Mahoune? — zapita Hank Henderson, ne obazirući se na onu sedmoricu, koji su počeli sjedati a neki čak ustajati.

Mahoun zaniječe glavom.

— Radije nemojte, Hendersone — promrmlja. — Mogli bi vam Quensberryjevi ljudi zamjeriti zbog toga. Radije nemojte, kažem vam!

Henderson mu pruži kolt.

— Vaš je, zar ne? — izusti. — Izgubili ste ga za vrijeme borbe. Stajao sam na stajskim vratima. Umalo mi je pao na nogu.

— Da, to je moj kolt — odvratih Mahoun, uzme revolver, spusti ga u korice i pođe iz dvorišta.

Poprilično je šepao i iskrivio se. Odjeća mu bijaše poderana i krvava.

U hotelskoj sobi ima drugu odjeću, mislio je. A u bisagama mu je vrećica sa svakakvim priborom za liječenje rana. Unutra ima i ljekovitu mast koja ubrzava zarašćivanje.

Morat će probuditi Esther Rudy. Imala je već dovoljno vremena da se naspava.

VII

U hotelu nije još nitko bio budan. Tiho krene po stepenicama, dok mu je svaka kretnja izazivala bolove.

Kad je pokucao na vrata svoje sobe, Esther se odmah probudila. Čuo je njen glas.

— To sam ja, Esther — reče joj prigušeno. — Johnny Mahoun.

Brzo je otvorila vrata.

Opazivši u kakvu je užasnom stanju... u hodniku je još gorjela svjetiljka, a sobu je već blijedo osvijetlila zora... prestrašeno je kriknula i širom otvorila vrata.

— Udi, Johnny! Udi! — prozbori uzbuđeno, govoreći mu »ti« i pokazujući koliko ga smatra bliskim. — Što su to učinili s tobom, Johnny? — upita grozničavo dok je zatvarala iza njega vrata i povlačila zasun.

Imala je na sebi samo kratku košuljicu, jer nije po podne, kad je poslije jela pošla u njegovu sobu, ništa ponijela sa sobom.

Ali nije ni pomislila da je oskudno odjevena. Ni on nije, izudaran i iscrpljen, bio svjestan te okolnosti.

— Ah, naletio sam na našu sedmoricu druškana s mosta — reče on prigušeno. — Ali dobio sam pomoć kad se već činilo da mi nema spasa. Tada smo ih vraški premlatili. Bilo je divno, ali za mene je ta promjena na bojnopolju stigla donekle prekasno. Sada su mi potrebne nježne ruke koje će me njegovati.

— Ja ću ti pomoći koliko god mogu — odvrati ona. — Ispruži se na krevetu.

— U bisagama ćeš naći sav potreban pribor — izusti on i od boli zaškrguće zubima dok se spuštao na krevet. — A u ormaru je boca viskija. Morat ćeš me istrlijati pićem. Inače ću se uskoro ukočiti kao reumatičan starac.

— Možeš se potpuno pouzdati u mene — promrmlja Esther i polako mu izuje čizme, zatim mu počne svlačiti hlače i...

* * *

Upravo u to vrijeme doznaše Barton Quensberry i Mike Baretter što se dogodilo. Spremali su se na spavanje kako bi pred večer bili opet odmorni i mogli provesti cijelu noć u prepunoj krčmi, no sada su znali da za spavanje nije baš pravo vrijeme.

— Dakle, pritekli su mu u pomoć Bohunkeyji — promrsi kroz zube Quensberry — te su njih četvorica premlatili na mrtvo naše momke. Dobro, kakve si to šeprtlje izabrao za nas, Mike? Što se tiče braće Bohunkey, njima ćemo to masno vratiti. Odužit ćemo im se!

Mike Baretter nakrivi glavu.

— Čudno mi je što su mu pomogli Bohunkeyji, premda ih je izbacio iz »Andela« — reče. — Neshvatljivo, zar ne? Ludo! Međutim, kad se malo bolje razmisli, onda se može naći jednostavno objašnjenje. Njega ljudi prihvaćaju, priznaju ga, poštuju. Uspijeva od neprijatelja stvoriti prijatelje. Zbog toga je kudikamo opasniji nego što smo do sada mislili. Barte, on nije običan koc-

kar, koji je sretan što je u tvojoj krčmi dobio stalan stol. Potcijenili smo ga. Postane li vodom suprotne strane, tada...

Ne dovrši rečenicu, znajući da Quensberry može lako zamisliti kakve bi sve teškoće mogle nastati.

Obojici bijaše potpuno jasno da bi se prilike promijenile kad bi građani i ljudi iz okolice dobili vodu, čovjeka koji bi ih okupio i poveo.

— Kad ćeš ga napokon ustrijeliti, Mike? — zapita Quensberry osorno i nestrpljivo. — Zar ćeš mu dopustiti da se vrzma ovuda dok ne postane za mnoge pravi prorok? Kad ćeš ga ustrijeliti?

Kao da je glasom i očima već prigovarao svom revolverašu zbog kukavičluka. Mike Baretter je jasno zapazio njegov prijekor. Pokuša osluhnuti glas svojih slutnji. Može li pobijediti Mahouna? Smije li mu se suprotstaviti u otvorenom revolveraškom dvoboju?

Ispunila ga je nekakva nelagoda. Namnožile su se u njemu dvojbe. Još nikada nije bio tako nesiguran u sebe dok bi razmišljao o dvoboju s određenim čovjekom.

Instinkt ga nije nikada prevario. Uvijek ga je ispunjavao samopouzdanjem. Uvijek je pobjeđivao. Međutim, ovaj put...

Mogao bih ga ustrijeliti iz zasjede, pomisli gledajući svoje gipke prste. To bi bilo jednostavno. No, što bi poslije bilo sa mnom? Do sada sam uvijek mogao stati sučelice svakom protivniku i boriti se s njim. Ne učinim li to i ovaj put, neću

više nikada imati hrabrosti za dvoboj, više nikada. Do vraga, što je s mojim samopouzdanjem?

Digavši pogled, opazi da ga Quensberry ispitivački promatra i nasluti da se i on pita da li se uplašio Mahouna.

— Uklonit ću ga — reče odlučno. — Da, uklonit ću ga na ovakav ili onakav način.

* * *

Kad se spustilo večer, Johnny Mahoun se već osjećao malo bolje. Nesumnjivo bijaše da će zbog brojnih oteklin, modrica i ogrebotina biti još nekoliko dana nesposoban za bilo kakvu borbu.

Upravo je hodao gol kroz sobu i pokušavao donekle opustiti zgrčene mišiće kad je ušla Esther.

Okupala se i obukla haljinu poput svih drugih žena u gradu. Crvenkastožuta joj se kosa sjala pri svjetlu petrolejke. Mahoun omota oko žilavog tijela veliku maramu. Nisu se nimalo zbunili zbog njegove nagosti, jer ga je već vidjela bez odjeće.

— U cijelom se gradu priča o borbi — reče ona. — Konjušar je prepričava svima koji žele slušati... a ovdašnji su ljudi željni takvih priča.

— Kakva mi korist od toga? — zapita on donekle ogorčeno.

Ona se nasmiješi.

— Ne zaboravi — napomene mu — da smo nas dvoje ortaci, jer si mi obećao pomoć pri stvaranju prevoznickog poduzeća. Stoga je važno što ljudi misle o tebi. Tko zna, mogla bi nam zatrebati pomoć ovdaš-

njih građana. Kad sam prije nekoliko dana dojahala ovamo po pomoć, nisam je dobila, jer ne bi bila po volji Quensberryju. Poslije smo, međutim, pokazali ovdašnjim plašljivcima što možemo. Možda su sada neki od njih povjerovali u nas i pomogli bi nam. Ako se nešto takvo dogodi, onda je to tvoje djelo.

Mahoun stane pred zrcalo i pogleda se u njemu. Opipa rebra, zatim oprezno prijede prstima po ranama, po svim onim mjestima gdje su ga okrutno udarale čizme dok je ležao na zemlji.

— Od mene neko vrijeme nećeš imati velike koristi — promrmlja zlovoljno i pogleda je u ogledalu. — Zar želiš osvetiti bratovu smrt? Radi toga namjeravaš ovdje sagraditi postaju prevoznickog poduzeća htjela bi izazvati Quensberryja i s mojom ga pomoći uništiti? Odgovori mi iskreno!

Dugo je šutjela. Vidjelo joj se na licu da pošteno ispituje svoje osjećaje, razmišlja i traži pravi odgovor.

— Nisam sasvim načisto sama sa sobom — prozbori napokon. — Ne znam jesu li posrijedi samo prkos i tvrdoglavost... ili želja za osvetom. Uistinu ne znam. Jedno mi je ipak potpuno jasno!

— Reci! — zatraži on.

— Ne smije se dopustiti da nitkovi poput Quensberryja nametnu samovolju, grubosti i teror i u tome uspiju. Ne smiju nasiljem postići svoje ciljeve. Treba ih zaustaviti, treba im pokazati da ne mogu činiti što ih je volja. Treba se obraniti od njih! Ne misliš li i ti tako?

Mahoun se okrene prema njoj.

— Ako nastavimo ovo što smo započeli — reče joj — vjerojatno se neće sve završiti samo na tučnjavama. Morat ću i ubijati. Na primjer, morat ću se obračunati s onim Mikeom Baretterom. On to sluti od početka. A i ja. Ostanem li ovdje, morat će se sukobiti sa mnom kako bi pokazao gazdi da je zaslužio novac što ga dobiva kao revolveraš. Jednostavnije je pobjeći nego ubijati.

Esther mu polako pride i ozbiljno mu se zagleda u oči.

— Oprosti mi — prošapće tada — što sam te dovela u takav škripac. Ipak ne mogu odlučiti umjesto tebe. Nitko te ne može osloboditi te odgovornosti. Nego, hoćeš li na večeru sići u restoran ili da ti je...

— Sići ću — prekine je. — Ne namjeravam se skrivati, kako god ružno izgledao. Sjedit ćemo za našim uobičajenim stolom.

U prvi se čas činilo da Esther namjerava otići. A onda se vratila k njemu i zaustavila tik pred njim.

Premda ju je mogao lako uhvatiti za ramena i privući k sebi, nije to njemu Čekao je i promatrao je. Vani je suton polako smjenjivala noćna tama. Sunce je na zapadu već odavno zašlo, te je njegovo rumenilo izblijedjelo na nebu, pretvorilo se u ljubičastu boju i potom u noćnu tamnomodru.

— Ako te sada poljubim — promrmlja Esther — možda ćeš to shvatiti kao nekakvo mito ili nagradu zbog odluke da ostaneš uz mene i boriš se, ha?

— Neću — odvrati on. — Vjerujem da me želiš poljubiti iz istog razloga iz kojeg i ja tebe.

— Onda me poljubi — reče ona. — Znam, usne su ti ispucale, ali pokušaj vrlo oprezno.

Mahoun je zagrljao i oprezno poljubi. Nastojala mu je pokazati da je on jedini muškarac u čijem zagrljaju želi biti.

Napokon se odvojila od njega i krenula prema vratima kako bi zauzela dolje mjesto za stolom. Zastane za trenutak i još ga jednom pogleda.

— Valjda je shvatljivo što oboje živimo u ovoj sobi, zar ne? — reče. — Budući da se u gradu ne može pronaći slobodna soba ni za suho zlato, svako bi drugo rješenje bilo nerazumno, slažeš li se?

Tiho se nasmijala i izišla.

Mahoun se počne polako oblačiti. Otekli mu prsti bijahu nespretni.

Znao je da bi ga sada mogao pobijediti i trećerazredni revolveraš. A Mike Baretter se nipošto ne može smatrati trećerazrednim.

Krenuvši na večeru, radovao se što će biti s Esther i drago mu je bilo što može građanima Silver Cityja pogledati u oči.

Oni će ga, nema sumnje, htjeti vidjeti. Dok ga budu gledali, spoznat će što znači sve ovo. Nije se pokorio Quensberryju, doveo im je u grad karavanu... i zbog toga je trebalo da bude kažnjen. Međutim, kazna je izostala. Borio se protiv sedmorice Quensberryjevih plaćenika i, dobivši pomoć od bivših protivnika, pobijedio ih.

Gradani će imati i te kakvih razloga za duboko razmišljanje.

* * *

Doista su ga dolazili gledati. Restoran bijaše puniji nego inače. Mnogi su građani, koji bi inače večerali kod kuće, došli jesti u restoran.

Oni koji ne bi mogli naći slobodno mjesto, ipak bi ostajali minutu-dvije u restoranu i kriomice pogledavali čovjeka koji je s lijepom vlasnicom karavana sjedio za stolicom u uglu.

Kolikogod izudaran izgledao taj čovjek, svi su znali da je, zapravo, pobijedio Quensberryja.

Doznajući što se događa, Quensberry i Baretter odmah shvatiše značenje.

— Da, uskoro će im on postati vođa — promrmlja Quensberry. — Zbog toga treba da u gradu i cijeloj okolici zavlada nered. Neka shvate da im jedino mi možemo osigurati red i mir. Neka se pokore i prihvate naše uvjete. Ako ga izaberu za svog vođu, neka on slomi zube na nama. Stoga ga još nemoj ubiti. Neka najprije uvide da nam ni jedan njihov vođa nije dorastao. Razumiješ li, Mike?

— Potpuno — odgovori Baretter. — Da, najpametnije je da ih duhovno dotučemo, da ih dovedemo do očajanja. Tako je. Pokazat ćemo im tko su i što su. Okupit ću skupinu razularenih svadljivaca i privremeno im dati slobodne ruke. Neka građani osjete na svojoj koži njihovo divljanje. Kad god ne bude nešto po našoj volji, pustit ćemo te divljake da mahnitaju. Slušaj, Jake Halderan ne

bi smio toliko piti. Svake se večeri sve više opija i uskoro će postati pravi pijanac. Porazgovaraj malo s njim, Bartone!

Dok su njih dvojica pripremali tu taktiku, Esther Rudy i Johnny Mahoun su mirno večerali u restoranu i potom otišli u sobicu.

Čvrsto je grleći, Mahoun je gotovo zaboravio u kakvu je jadnom tjelesnom stanju.

* * *

Sutradan prije podne dovezeše kola obojicu poginulih.

Gradom se brzo pronijela vijest da Esther Rudy namjerava na mjesnom groblju pokopati brata i jednog svog kočijaša... i da su obojica poginuli kad su pokušali prokrčiti krava put preko mosta.

Stoga su se kraj svježih grobova okupili ne samo Esther, Mahoun i dvojica kočijaša koji su dovezli tijela nego i mnogi građani.

Istog se dana počela graditi postaja prevoznickog poduzeća kraj konjušnice, nasuprot kovačnici. Esther je poslala jedanaest kola u Santa Fe po robu. Pripremila je dugačak popis stvari i zatražila da se u Santa Feu kupi još šest kola i natovari robom.

Dakle, počela se ostvarivati njezina zamisao.

Kraj gradilišta je podigla šator, koji joj je služio kao ured. Ona dvojica kočijaša koji su ostali u gradu počеше dovoziti građevno drvo, kamen i sirovu opeku.

Mahoun nije još bio sposoban ni za kakav rad. Mogao se smatrati sretnim što se uopće

može micati. Slutio je da ga uskoro čekaju neprilike.

Nekoliko je puta prošao kroz grad, posjetio konja u staji i nastojao se što više kreirati kako mu se tijelo ne bi ukočilo.

Kad je po podne prolazio mimo jedne od krčmica što su se sastojale od drvenog pročelja i šatora iza njega, izide iz nje šerif Jake Halderan. Umallo se sudariše, pa je osjetio smrad viskija iz šerifovih usta. Pocrvenjele su oči odavale da je pripit.

Susret s Mahounom očito je razdražio Jakea Halderana, jer je odmah iskrivio lice i bijesno puhnuo.

— Dakle, još ste ovdje, čovječe — progovori. — Zar ćete, doista, čekati dokle god vas ne najurimo?

— Govorite u množini — odvrati mu Mahoun, mirno se smješkajući. — Na koga još mislite osim sebe?

Jake Halderan već otvori široka usta kako bi mu odgovorio. Ipak nije još bio tako pijan da ne bi znao što priča. Predomisli se i široko naceri.

— Već ste puni modrica — izusti. — To je pouzdan znak da u ovom gradu imate neprijatelja. Možda će idući put pucati netko u vas. Ja vas ne mogu zaštititi.

Htjede odgurnuti Mahouna, no Mahoun je čvrsto stajao na nogama i nije htio uzmaknuti. Za trenutak se činilo da će šerif upotrijebiti svu snagu ne bi li ga pomaknuo, a onda ovlada sobom i zaobide ga.

— Aaah, ionako će ti uskoro odzvoniti — promrsi kroz zube.

VIII

Prodode tri dana... i tri noći.

Za to se vrijeme počeo okupljati u Silver Cityju sav ološ s Jugozapada. U gradu bijaše sve više razbojnika, kockara, varalica, džepara i skitnica.

Serif nije mogao vladati njima.

Zapravo, nije ništa ni poduzimao. Nije se ni pojavljivao. Kad su mu vijećnici prigovorili trećeg dana da više ne može štititi grad i obuzdati razularenе došljake, zatražio je trojicu pomoćnika. Htio ih je sam izabrati.

Budući da su gradski vijećnici znali da je on Quensberryjev čovjek, odbiše njegov zahtjev. Jasno im je bilo da bi tada imali u gradu četiri Quensberryjeva plaćenika kao predstavnike zakona.

Međutim to nisu nipošto bile jedine promjene. U okolici su se pronašla nova nalazišta srebra. Vijest se proširila u tren oka. Kako se svuda gdje ima srebra otkriva ponajčešće i zlato, nitko se nije iznenadio kad su naišli na zlatnu žilu.

Počelo je pristizati još više ljudi. Neki poštanskim kočijama, no većina vlastitim kolima, ili konjima, ili čak pješice.

Sve češći bijahu razbojnički prepadi u brdima. I u gradu su razbojnici sve više napadali pijance u uličicama i pljačkali ih. Izuvali su im i čizme ako su bile koliko-toliko upotrebljive. Osim toga posvuda su krali konje.

Grad i cijela okolica postajali su sve nesigurnijima. Uko-

rijenilo se bezakonje. Krčme su nicalе kao gljive poslije kiše, a u njima se varalo u svim kockarskim igrama i sve je više bilo razuzdanosti.

Pošteni se građani nisu više usudili koraknuti na ulicu čak ni danju. Bojali su se prostaćkih napada. Pogotovu su im žene i kćerke bile izvrgnute nasrtljivcima.

Svim je građanima bilo jasno da se to zbiva po Quensberryjevoj volji. Znali su da bi on mogao u svako doba prekinuti to divljanje. Zapazili su da pljačkaši nikada ne napadaju one lokale u kojima je Quensberry suvlasnik. Svim ostalima se crno pisalo.

Jedne je noći potpuno izgorjelo tesarovo skladište drvene građe. Na sedlarskoj je radionici netko razbio izlog i ukrao skupa sedla.

Život u Silver Cityju postao je mnogim građanima nesiguran, opasan i što se tiče budućnosti, beznadan. Quensberry je baš to i htio postići. Neka građani dođu k njemu i zamole od njega zaštitu i pomoć. Neka mu dadu ovlaštenja, pristanu na ustupke, prepuste mu dio dobiti i slože se s tim da on izabere šerifove pomoćnike.

Ako uhvati sve konce u svoje ruke, potpuno će ovladati gradom. Nakon potpunog nereda i nesigurnosti stvorit će opet red, doduše po svom ukusu, ali i takav je red bolji nego potpuna zbrka.

Mahoun se tih dana skrivao. Nanjušio je opasnost, pa se, još nesposoban za borbu, nije htio sukobiti s divljim došljacima koje bi Quensberry i Baretter,

bez sumnje, nahuškali na njega.

Smatrao je da Baretter neće još pokušati sreću protiv njega. Najprije će ga pustiti da se bori protiv drugih kako bi provjerio koliko je brz. Ako ga neki od tih izazivača ustrijeli, to bolje za Barettera.

Provodeći dane u sobi, Mahoun je često vježbao kako bi mu ruke postale gipke kao nekoć.

Esther je svakog jutra odlazila na gradilište. Ondje se marljivo radilo i gradnja je napredovala. Lako su se mogli pronaći radnici, jer je među došljacima ipak bilo još mnogo ljudi koji se, premda bez novca nisu htjeli dočepati novca krađom i razbojništvom, već su radili pošteno.

Esther mu je o svemu što bi se zbilo tokom dana pričala dok su večerali u sobi. Izvijestila ga i o tom da joj je Quensberry preko nekog čovjeka, koji se predstavio kao odvjetnik, predložio neka mu proda prevoznčko poduzeće.

Kad je prošla i treća noć, Mahoun se napokon osmjelio izići na ulicu. Otpratio je ujutro Esther od hotela do gradilišta. Slutio je da ga ne očekuju baš ugodni trenuci. Zacijelo vrebaju na njega Quensberryjevi i Baretterovi ljudi.

Na gradilištu se već štošta napravilo. Ugledao je nekoliko gotovo dovršenih građevina i obora. Jučer su pri kopanju zdenca našli na vodu.

Razgledao je s Esther sve, ponovo se diveći njezinoj odlučnosti.

Kako bi provjerio vlastitu snagu, uskoro se svukao do pojasa i počeo zabijati stupove za ogradu obora. Taj posao bijaše vrlo naporan. Kupao se u znoju, ali mu je tijelo izdržalo. Pokazalo se da se već oporavio od batina.

Radio je s još dvojicom ljudi sve do podneva. Kad se počeo prati i pogledao preko ramena, iznenada je ugledao trojicu neznanaca kako mu se približavaju.

Dvojica su zaostala pola koraka i prepustila vodstvo trećem, koji se doimao olakšati, dao da neće dugo okolišavati. Zacijelo mu je bilo jasno da se danas mora istaknuti i dokazati svoje sposobnosti ako želi i ubuduće dobivati Quensberryjev novac.

Zaustavivši se pet – šest koraka od Mahouna, koji se još brisao, pokaže na nj kažiprstom.

– Napokon sam te pronašao – progovori. – Prije nekoliko si mi mjeseci ukrado konja u El Pasu. A što se radi s konjokradicama?

Viknuvši to tako glasno da su ga mogli čuti svi uokolo, posegne za koltom.

Smatrao je sebe tako brzim da može pobijediti svakog protivnika. Do sada ga nije ni jednom iznevjerila sreća. Stoga se slijepo pouzdavao u nju.

Povukao je revolver hitro i spretno.

Kad je počeo dizati cijev i htio je uperiti u Mahouna, ugleda plamičak, i metak ga udari snažno poput kopita tako da se napola okrenuo oko osi. Ispali hitac u zrak i, zapre-

pašteno kriknuvši, sruši se na koljena. Doživi ono što su pred njegovim očima doživljavali drugi protivnici... gorak osjećaj da je pogoden i da će možda umrijeti.

U tim groznim trenucima, dok se još nije pojavila prava bol, grozničavo se pitao hoće li preživjeti. Čvrsto se uhvatio rukama za trbuh kao da će nekakvom čarolijom zatvoriti ranu. Nada počne blijedjeti.

Prestrašeno zastenjavši, iznenada se izvrne na bok u prašinu.

Dvojica njegovih pratilaca trznuše se kad su odjeknuli hici. Spustiše ruke kao da će povući oružje... i odustadoše. Sada su buljili u čovjeka koji je još držao u ruci kolt i čekao.

— Ako želite — reče im promuklo Mahoun — vratit ću oružje u korice. Dat ću vam priliku. Hoćete li pokušati sreću? Hoćete li?

Obojica žustro zatresoše glavom i htjedoše se okrenuti.

Zaustavi ih njegov odrješiti glas.

— Ne odlazite bez njega! — reče im Mahoun. — Došli ste s njim, pa ga i odnesite. Kažite Baretteru neka mi se osobno suprotstavi. Kažite mu neka učini to umjesto što šalje ovakve klipane željne slave. Hajde, podignite ga i odnesite tamo odakle ste došli.

Nekoliko su časaka oklijevali, gledajući nepomično tijelo na tlu, a onda ga poslušашe. Ostaviše samo kolt nadobudnog revolveraša. Više mu, ionako, neće biti potreban.

Johnny Mahoun se osvrne oko sebe. Svuda su uokolo sta-

jali radnici. Iz dvorišta je konjušnice gledao Hank Henderson. S druge se strane ulice približavao kovač.

Stojeći pred napola dovršenom građevinom, koja je već imala krov i trebalo ju je samo urediti iznutra, Esther Rudy bijaše nepomična poput kipa, a onda, podigavši suknju tako da su joj se vidjele noge do koljena, potrči prema Mahounu. Stigavši do njega, usklikne sretno kao da tek sada, kad ga je dodirnula, vjeruje da je još živ.

Mahoun je zagrlji, ali zadrži revolver u ruci.

Uto se približiše Hank Henderson i kovač Bardener.

— Da to se moralo dogoditi — promrmlja kovač. — Razularena će rulja sada započeti hajku na vas Mahoune.

— Tako je — promrmlja Mahoun, pustivši Esther i pogledavši ih obojicu. Shvatili su što bi im mogao reći kad bi htio. Razabrali su mu to u očima i na licu.

Tada pogledaše jedan drugoga i iznenada kimnuše, kao da su se uspjeli bez riječi sporazumjeti.

— Hajdemo, Hank — progovori mirno kovač. — i okupimo gradsko vijeće. Poduzmimo napokon nešto. Ne podupremo li sada Mahouna, nismo zaslužili da se on suprotstavlja divljacima, da proljeva zbog nas krv. Samo bi budala ostala i borila se za kukavički grad... samo budala. Hajdemo!

— Hajdemo — složi se Hank Henderson.

Žustro se okrenuše i udaljiše, doimajući se vrlo odlučno.

Kao da su jasno spoznali svoj cilj.

Johnny Mahoun polako spremi kolt.

Još gol do pojasa, poče se oblačiti. Esther je stajala kraj njega i promatrala ga. Rado bi mu bila nekako pomogla, no znala je da on mora sam izići nakraj sa činjenicom da se borio i ubio protivnika. Mora sam srediti uskovitlane misli i osjećaje.

Kad se obukao i ugurao košulju u hlače, pride mu i uhvati ga za ruku. Zaputiše se prema rječici na rubu grada. Ubrzo nađoše mjesto gdje su mogli biti sami. Sjedoše na dugačku, nisku stijenu. Estherina je ruka bila još u njegovoj. I još su šutjeli neko vrijeme.

— Tek sada mi je potpuno jasno čemu ćeš se izvrnuti ako ostaneš — progovori ona napokon. — Nećeš se moći ponovo poslužiti nekakvim sredstvom za izazivanje proljeva kao na mostu. Ne, ovaj put ćeš se morati upustiti u nemilosrdnu borbu.

— Tako je — potvrdi on.

Budući da joj je još držao ruku, osjetio je njene drhtaje. Shvatio je da ona strahuje za njega. Želio joj je kazati nešto utješno, umiriti je, ali mu nije ništa padalo na pamet. Morao bi joj lagati. Ne, ne može joj reći da stanje nije onako loše kako se njoj čini. To ne bi bila samo laž, nego i opasna lakomislenost: kao da su gluhi i slijepi.

— Dakle, treba da odustanemo i odemo — reče ona mirno i odlučno. — Ima i drugih gradova koji se mogu snab-

dijevati robom. Onda, da odemo?

On smjesta zatrese glavom.

— Ne idemo nikamo — promrmlja. — Nekako sam se izmijenio. Još prije nekoliko dana mislio sam samo na svoju dobrobit. Potpuno sam izgubio vjeru u ovaj ušljivi svijet i brinuo se samo o svojoj koristi. Važna mi je bila samo moja koža. Postao sam kockar i lutao, često se pitajući kakvu mi svrhu ima život. A onda sam se isprijedio Quensberryju. Natjerao me da branim svoje samopoštovanje. Osim toga, pojavila si se ti, hrabra i odlučna. Sve je to izazvalo u meni promjenu, kojoj se radujem. Opet mi život ima svrhu. Ipak sve ovisi o ovom gradu, o ovdašnjim stanovnicima. Ako mi ne pokažu da više neće podnositi Quensberryja, onda nema smisla bilo kakav pokušaj da se ovdje izmijeni stanje. To je sasvim uobičajena pojava na ovom svijetu. Odlučna manjina, sklona nasilju, može vladati velikim stadom ovaca. Naime, ovce stalno očekuju da ih netko drugi zaštiti. Ne bore se. Trpe i pokorne su. Svjetska nam povijest pokazuje da su se i cijeli narodi vladali poput ovaca i, pokorivši se moćnicima, srljali u propast. Ovdje se događa isto, samo u manjim razmjerima.

Esther je šutjela neko vrijeme i napokon kimne kolebljivo:

— Dakle, borit ćemo se ako ovdašnji građani nisu kukavice — prozbori. — Međutim samo su kočijaša ostala ovdje, a ni oni nisu baš vični oružju.

Mogli bi se poslužiti jedino sačmaricama...

— Ne — prekine je on — tako ne bismo mogli pobijediti. Razularen bi došljaci bili jači. Ne, ne možemo tako!

— Nego kako?

Bljesnuše mu oči.

— Treba ukloniti vode — promrmlja on. — Uvjerio sam se u to kad sam jednom na sjeveru lovio vukove. Čim se ustrijele predvodnici, cijeli se čopor zbuni. Nastane zbrka, jer treba najprije da se opet neki vuk dočepa vodećeg položaja. boreći se sa suparnicima. Za to vrijeme nema čopor vođu. Može se lakše loviti.

Digoše se i polako vratiše u grad.

Bilo je popodne. Posvuda se marljivo radilo. Oni koji ne vole pošten rad, početak će svoj posao tek kad se smračiti.

IX

Otprilike u to vrijeme sjedili su, sučelice jedan drugom, Quensberry i Baretter.

— Dakle, saka znaš koliko je brz, Mike — reče osorno Quensberry. — Sredio je onog Jessea Mannena, navodno revolveraša, za tren oka, kao mačka miša. A ostala su dvojica, kao što čujem, odmah napunila gaće. U redu, sada je nesumnjivo da dobro rukuje koltom. Cijelo smo ga vrijeme potcjenjivali i smatrali samo običnim kockarom. A kad tamo, imali smo u gradu pravog revolveraša. No i ti vješto rukuješ koltom. Stoga ga šcepaj. Ne, više ga ne možeš ubiti

iz zasjede! Više ne smiješ to učiniti, ako želiš sačuvati ugled! Navodno vrijediš dao cijela družina. Toliko ti plaćam. Ali...

Prestani — prekine ga promuklim glasom Mike Baretter.

— Prestani, Barte! Sve to što mi pripovijedaš, znam i ja. Uklonit ću ga! U to se možeš pouzdati. Međutim, ja ću odrediti kada, gdje i kako će se to dogoditi. Da, ja ću izabrati vrijeme i mjesto. Dobro znaš da se uoči borbe moraju razviti u duši povoljni osjećaji. Treba osjetiti pobjedonosno samopouzdanje. Ako slutnje govore da se to neće dobro završiti, tada...

— Znači čini ti se da mu nisi dorastao — progovori nestrpljivo Quensberry. — Ako je tomu tako, onda će ti se uskoro srozati ugled u ovom gradu, postat ćeš nesiguran dok budeš išao ulicom ili ubirao pare od naših podanika. Uskoro nećeš više biti glavni. Nećeš ulijevati ljudima strah u kosti. Shvati, čovječe, da će nam građani, ako izgubiš ugled, pokazati zube. Stoga ga napokon šcepaj, velim ti. Povod za dvoboj može se lako naći, do vraga!

Mike Baretter ne reče ništa. Ustade i šutke izide iz sobe. I Quensberry se uskoro dignuo iz kožnatog naslonjača. Prođe nekoliko puta kroz sobu, zatim natoči sebi piće i zapali cigaretu.

Bio je i te kako svjestan opasnosti. Čovjek poput Johnnija Mahouna mogao bi građane pridobiti na svoju stranu. Mogao bi postati vodom srčanih.

A tada?

Nije zavaravao sebe. Ako Mike Baretter bude poražen u dvoboju, doći će do velike bitke u gradu. Upravo bi takvu borbu htio izbjeći.

* * *

Mike Baretter je polako šetao gradom. Tu i tamo je kupovao sitnice, na primjer duhan, i navraćao se u krčme. Naručio bi piće i potom srknuo samo malen gutljaj, jer je izbjegavao alkohol. Cijelo se vrijeme vladao izazovno kako bi osjetio poštovanje, oprez ili strah u ljudi oko sebe. Godio mu je taj dojam moći. Kolt o boku djelovao je na druge ljude tako kao da ide kroz grad s nekom opasnom zvijeri, koja sluša svaku njegovu riječ i koju može u svako doba nahuškati na svakoga.

Tako se osjećaju vlasnici pasa kad sa svojim razdražljivim ljubimcem hodaju kroz grad. Svatko se, čim ga pas režeći onjuši, ukoči kao kip, jer ne bi htio bilo čime izazvati psa. A vlasnik se psa osjeća u tim trenucima svemoćnim. Uživa.

Baretteru je taj dojam moći bio i te kako potreban. Želio je ponovo steći samopouzdanje. Možda će tada povjerovati u pobjedu.

Znao je da neće više dugo biti tako moćan ako se uskoro ne suprostavi Mahounu.

Doduše, zasada su ga još posvuda poštovali kao prije. Uljudno su ga pozdravljali i nastojali mu što brže ispuniti svaku želju. Micali su mu se s puta na nogostupu. Osim toga, nigdje nije morao platiti sitnice koje je kupovao.

Raspoloženje mu je pokvarila vijest da su braća Bohunkay naišli na prilično bogatu zlatnu žilu.

Prokleti kujini sinovi, mislio je. Ne samo što su se priklonili Mahounu, zadivljeni njegovom poštenom borbom, nego im se sada još i osmjehnula sreća u brdima, te su se obogatili. Bogamu, zašto u najnovije vrijeme uspijevaju samo drugi, a mene stalno prati smola? Dobro, što je sa mnom i mojom sudbinom? Što se događa?

Vjerovao je u unaprijed određenu sudbinu kojoj nitko ne može pobjeći, jer ga ona prati još od rođenja. Baš zbog toga je pažljivo osluškivao slutnje u sebi, uvjeren da će mu one otkriti što mu se priprema. Ipak, hodajući kroz grad i gledajući na svakom koraku znakove pokornosti, postepeno je stjecao sve veće samopouzdanje i vraćala mu se vjera u vlastitu nepobjedivost.

* * *

Kad su Esther Rudy i Johnny Mahoun stigli do gradilišta prevoznickog poduzeća, pode im u susret jedan od kočijaša.

— Dnevna soba vam je gotova — obrati se on Esther — pa je možemo već namjestiti. Više nije potrebno da živite u hotelu. Već danas se možete preseliti ovamo. U kuhinji smo vam postavili crpku. Teče bistra voda.

Esther Rudy se vidljivo razveseli. Okrene se prema Mahounu.

— Hoćeš otići u hotel po naše stvari? — zapita ga. — Da, donesi i svoje. Ako se prese-

liš ovamo, to neće biti nikakva strahota, zar ne?

On razmisli.

— Tebi to ne smeta? — odvрати. — Nismo se još vjenčali.

— Rekao si »još« — nasmiješ se Esther. — Je li to ženidbena ponuda?

— Što onda ako jest? — upita on. Zatim doda brzo: — Međutim, mogla bi brzo postati udovicom. To bi bilo ipak previše, jer si već izgubila brata. Rado bih te zaprosio kako se pristoji, ali...

Ne dovrši rečenicu, već ode.

Pa ipak je znala da će donijeti i svoje stvari iz hotela.

* * *

U trenutku kad je Mahoun stigao do dućana, izađe trgovac Jos Fitzsimmons i zakrči mu put.

— Mahoune, da li biste htjeli ući? — progovori. — Kod mene se okupilo gradsko vijeće. Vjerojatno znate da sam ja, moglo bi se reći, gradonačelnik Silver Cityja?

— Da, čuo sam — promrmlja Mahoun. — Što bi gradski vijećnici htjeli od mene?

Upitao je to smješkajući se. Slutio je već što žele od njega. Nekako je i očekivao takav poziv.

Ispitivački pogleda još jednom trgovčeve »svijetlomodne« oči, razazna u njima gotovo slavodobitnu odlučnost. Kimne i uđe za njim u trgovinu.

Znao je da ga, bez sumnje, promatra netko i da će o svemu biti obaviješten Barton Quensberry. No toga su svjesni, zacijelo, i gradski vijećnici.

Prodoše kroz trgovinu, u kojoj su dvojica pomoćnika i vlasnikova

žena još posluživali kupce, i udoše u mali ured.

Tu su čekala ostala trojica gradskih vijećnika: Hank Henderson, vlasnik konjušnice, kovač Hal Bardener i sedlar Morgan Sloane. Oni su utemeljili Silver City. Prvi su se naselili ovdje.

Jos Fitzsimmons prijede odmah na bitno.

— Spremni smo preuzeti zakon u svoje ruke — reče.

— Međutim, potreban nam je nov šerif. Jakeu Hallderanu ćemo oduzeti zvijezdu. Da li biste vi htjeli postati šerifom, Mahoune? Biste li prihvatili zvijezdu kad bi iza vas stajali građani?

Mahoun ih pogleda jednog po jednog.

Vidio je odlučna lica i znao da su se napokon osmjelili. Spremni su zapodjenuti borbu s Quensberryjem. Potreban im je samo voda. Opredijelili su se za njega.

Gotovo neopazice strese glavom.

— Počet će pravi rat — odvрати. — Svi vi imate obitelj, imate djecu kojoj je potreban otac. Je li vam jasno da će se razbojnici oduprijeti i da bi neki među vama mogli poginuti?

U prvi mu čas ne odgovoriše, ali je vidio da grozničavo razmišljaju i teško gutaju slinu. Zacijelo su osjetili neugodno podrhtavanje u želucu. Pitao se hoće li se sada ipak pokolebati i uzmaknuti.

Uto kimnuše jedan za drugim kao da su završili nijemi razgovor sa sobom.

— Ne poduzmeno li ništa, postat ćemo Quensberryjevi robovi — progovori kovač. — Ovaj se grad pretvorio za nekoliko dana i noći u gnijezdo zla. Razbojnici počinju odavde vladati cijelom okolicom. Jednog dana neće više biti uokolo

ni zlata, ni srebra. Tada će Silver City postati pust grad, sablastan grad. Neće ovdje biti ni žive duše ako se ovo nastavi. Mi bismo htjeli drukčiju budućnost, ne želimo samo kratak procvat za vrijeme potrage za zlatom i srebrom. Ovaj grad je naš, pa bismo ga htjeli sačuvati. Borit ćemo se za njega kao za dijete koje treba da raste i koje nitko ne smije skrenuti na stranputicu. Onda, hoćete li biti naš šerif?

Mahoun iznenadi sam sebe kad je kimnuo i potvrdno odgovorio.

– U redu, pokušat ću učiniti sve što je moguće – reče im.

* * *

Kad je Johnny Mahoun pokucao mjedenim kolutom po debelim vratima »Andela«, otvorila mu je Daisy Mullen.

U »Andelu« je još bilo razmjerno mirno. Prava će gužva početi tek za nekoliko sati.

Daisy Mullen je pet-šest sekundi stajala nijemo na otvorenim vratima i buljila u šerifovsku zvijezdu na Mahounovim prsima.

– Hej – progovori naposljetku – već imamo jednog šerifa. Upravo leži gore u krevetu s Dolores i zahtijeva od svih nas da ga mazimo kao cara. Ne ispunimo li tom seronji svaku želju, odmah prijeti da će zatvoriti ovu kuću i pronaći bilo kakav razlog za takav potez. Johnny prijatelju stari, kako si mogao prikvačiti na prsa tu zvijezdu i postati ortakom onog smrdljivca?

– Odvedi me k njemu – nakesi se Johnny Mahoun – pa ćeš doživjeti nešto veselo, nešto za čime odavno čezneš. Onda, hoćeš li me odvesti?

Promatrala ga je sumnjičavo, zatim ga kolebljivo pusti u kuću.

Donekle ljutito pode ispred njega uz stepenište, te joj je ispod podignute kućne haljine vidio čvrste i skladne noge. Divio im se. Bile su gole.

– Imaš li išta ispod te kućne haljine, Daisy? – upita je.

Ona se okrene na sljedećoj stepenici, rastvori haljinu i pokaže mu.

– Budući da moram cijelu noć biti odjevena dok moje djevojke nemaju ništa na sebi, nastojim dati sebi oduška barem danju – reče mu. – Onaj prokleti steznik zadaje mi sve više muke. Što sam starija, to sam sve deblja.

– Aaah, za muškarce u najboljim godinama, kojem se svidaju punačke žene, ti si pravi užitak za oči – odvrati on, smješkajući se.

Daisy se ponovo zaustavi i ispiti-vački ga pogleda odozgo, jer je stajala tri stepenice iznad njega.

– Eh, da sam tada, dok sam još bila mlada i vjerovala u ljubav, vjernost i poštenje, srela momka poput tebe... – promrmlja i odmahne rukom. – Već prvi klip u kojeg sam imala povjerenja odnio mi je svu uštedevinu i nasljeđe koje su mi ostavili roditelji. Od tada sam tisućustruko vratila milo za drago drugim muškarkima.

Naglo zašutjevši, produži uz stepenice, krene kroz hodnik i pokaže na jedna vrata.

– Unutra je Dolores. Lud je za njom, davo ga odnio. Uvijek povuče iznutra zasun. Samo ako zaželi nešto, otvara vrata i dere se tražeći da mu se udovolji želji.

– Izmami ga iz sobe, Daisy – zatraži tiho Johnny Mahoun.

Daisy smjesta pokuca na vrata, zatim izuje papuču s visokom petom i počne udarati njome:

– Heeej, Jake Hallderane! Hallderane! Hallderane! Šerife! – vi-

kala je. – Izidi, jer te očekuje nešto lijepo! Ne smiješ to propustiti! Očekuje te jedno lijepo iznenađenje!

Govorila je tako glasni i užurbano kao da je uistinu pred vratima nešto divno.

Iznutra se ne začu nikakav odgovor.

Međutim se povukao zasun. Otvoriše se vrata. Pojavi se Dolores. Stavila je kažiprst na usta i očito tražila tišinu.

– Ako mu netko smeta sok spava, onda... – započne ona i iznenada spazi zvijezdu na Mahounovu smeđem prsluku. – Čovječe – izusti zapanjeno – zar si mu postao pomoćnik ili starješina?

– Ni jedno, ni drugo – odgovori joj Mahoun i uđe u sobu.

Jake Halderan je polugol ležao na krevetu i jednolično hrkao.

Mahoun mu kažiprstom i palcem stisne nos tako da je Halderan uskoro počeo mlatarati rukama oko sebe i probudio se. Otvorio je oči i zabuljio se u Mahounovu zvijezdu. Tek postepeno shvati ono što vidi.

– K vragu, valjda ne gledam sebe u zrcalu – progunda naposljetku. – Očito je to neka druga zvijezda. Zar si sada i ti na Quensberryjevoj strani ili...

Zašuti, jer je Mahoun, prezirno se smješkajući, zatresao glavom.

– A, ne, nisam ja Quensberryjev plaćenik poput tebe – reče Mahoun. – Budući da je tomu tako, prenosim ti lijepe pozdrave gradskog vijeće. Izgubio si posao! Razumiješ li? Više ne žele tvoje usluge.

Pride stolici preko čijeg je naslona bila prebačena Kallseranova odjeća. Potraži prsluk i skine s njega zvijezdu.

– Ima kolt pod jastukom! – uzvikene iznenada Dolores, stojeći još s Daisy u hodniku.

Tek što je to doviknula, Jake Halderan izvuče kolt ispod jastuka i uperi cijev u Mahouna. Uspije ga iznenaditi. Jedan mu je revolver bio u koricama, prebačenima preko naslona stolice. Pod uzglavljem je držao drugi, na koji nije nitko računao.

Mahoun opali djelić sekunde poslije njega, ali pogodi bolje. Halderanov mu metak samo oprži vlasi na sljepoočnici i zabije se u dovratak.

Za Jakea Hallderana je borba bila kobna. Umro je u krevetu. Ne bi se baš moglo reći, mirno i spokojno.

– Umalo te ustrijelio – progovori zaprepašteno Daisy Mullen. – Znala sam da je opasan kad se nade u škripcu. Umalo te ustrijelio.

– Da, umalo mu je to pošlo za rukom – složi se s njom Mahoun i izide iz sobe. – Poslat ću pogrebnika. Sutra u jedanaest sastavit će se zapisnik o uzroku smrti. Htio bih da dodete i ispričate što se dogodilo. Razumijete li me?

Pogleda ih u oči.

Slušajući ga, naslutiše da će se štošta promijeniti u Silver Cityju. Do sada se, ako bi netko umro nasilno, nisu istraživali uzroke smrti.

– Doći ćemo – obeća Daisy Mullen.

Mahoun im okrene leđa i zaputi se prema kućnim vratima. Nisu mu mogle vidjeti ogorčenost na licu.

Tek što je postao šerif, morao se boriti na život i smrt.

X

Doznajući da je Jake Halderan kod pogrebnika i da je Johnny Mahoun novi šerif, Quensberry

smjesta pozove k sebi Mikea Barettera.

Ali njegovi plaćenici nisu našli Barettera.

Tada je pozvao k sebi trojicu revolveraša iz San Antonija, El Pasa i Nogalesa, koji su se cijelo vrijeme smatrali potcijenjenima i zavidjeli Mikeu Baretteru zato što je glavni.

– Johnny Mahoun mora nestati – reče im. – Kako će se to dogoditi, svejedno mi je. Mike Baretter mu se očito ne usudi suprotstaviti. Stoga pokušajte to obaviti vi. Tko ustrijeli Mahouna, postat će glavni među mojim ljudima i zamijeniti Barettera. Dakle, krenite u lov!

Nijemo kimnuše. Nisu imali što reći. Zadatak bijaše jasan. Budući da su se sva trojica željela dočepati povlaštenog položaja među Quensberryjevim ljudima, postadoše suparnici jedan drugom.

Čim su izišli, obrati se revolveraš iz San Antonija ostaloj dvojici.

– Dakle, najpametnije bi bilo, čini mi se, da se ne petljate u to – reče im. – Ne namjeravam ga, udruživši se s vama, ubiti iz zasjede. To mi nije potrebno. Suprotstavit ću mu se sasvim otvoreno i pokazati vam svima da sam najbolji među Quensberryjevim ljudima. Rekao sam svoje!

Htjede se okrenuti i rastati od njih, ali mu to ostala dvojica ne dopustiše.

– Čekaj malo, prijane, ne može to tako – prozbori plaćenik iz El Pasa i muklo se nasmije.

– Što još hoćete? – odvrati revolveraš iz San Antonija i zaustavi se.

– Svi se mi namjeravamo boriti za ugled u Quensberryjevim očima – napomene onaj iz El Pasa i naceri se.

– Tako je – složi se s njim revolveraš iz Nogalesa. – Stoga birajmo tko će od nas prvi odmjeriti snagu s Mahounom. Vucimo karte. To je najpravednije i najpoštenije.

Plaćenik iz San Antonija naceri se široko i samouvjereno.

– Ne mislite, valjda, da bi ga jedan od vas dvojice mogao pobijediti u otvorenoj borbi? – odgovori im. – Ako i izvučem najnižu kartu, ipak ću se naposljetku boriti s njim. To je nesumnjivo.

– U redu, ako si tako uvjeren u to, onda pogotovu treba da vučemo karte – odvrati onaj iz Nogalesa.

– Pobijediš li ga nakon naših poraza, još više ćeš se proslaviti. Vucimo karte!

Navratiše se u najbližu krčmu i zatražiše od pipničara snop karta.

Bili su željni slave. Htjeli su novim pobjedama povećati svoju vrijednost na tržištu. Zbog toga im nije bilo ni nakraj pameti da, surađujući međusobno, napadnu šerifa iz zasjede. Ne, sva trojica su vjerovala u svoju revolverašku sreću, u svoju nenadmašivu brzinu.

Kad su izvučene karte položili na šank, pokazalo se da se, što se tiče redoslijeda, nije baš ništa promijenilo.

Revolveraš iz San Antonija izvukao je najvišu kartu, onaj iz El Pasa imao je drugu po vrijednosti, a plaćenik iz Nogalesa ostao je treći.

– Dobro, ako pobijedi vas dvojicu – reče on – nadrljat će kad se sukobi sa mnom.

Nakon toga se razidoše.

* * *

Smračilo se.

Johnny Mahoun je sjedio u šerifskom uredu, gdje su postojale i

tri zatvorske ćelije. Doduše, u njima nije još nikada bilo zatvorenika. Jake Hallderan je, na Quensberryjev mig, dopuštao da u Silver Cityju svatko radi što god hoće. Nije nikoga hapsio.

Zelim li izmijeniti stanje, pomisli Mahoun, trebalo bi da imam pomoćnika, koji bi ujedno bio i zatvorski čuvar. Samo, koga da nađe za taj posao?

Prije nego što bude, kao šerif, krenuo u prvi obilazak grada, odluči još popušiti cigaretu. Zagleda se u ruke.

Znao je kako brze mogu biti te ruke kad posegnu za koltom. Vjerojatno će uskoro opet morati prolijevati krv. Morat će se boriti za svoj život... i red u gradu.

Ispune ga gorčina i zlovolja.

Ili je, možda, posrijedi strah? pitao se. Pokuša otkriti što mu se zbiva u duši. Da, riječ je o strahu, ali o strahu da će uskoro biti prisiljen na borbu. A borba će donijeti prolijevanje krvi, možda i ubijanje.

Upravo toga se bojao.

Zašto hoće štititi druge? Na to je pitanje znao već odgovor.

Ovdašnje su ga prilike izmijenile. Brinući se do sada samo o svojoj koži, najednom je počeo smatrati svojom obavezom da pomaže poštenima zato što je vičan borbi. Eto, građani su spremni izvrgnuti se opasnosti i poduprijeti ga. Istina, ne smije previše očekivati od te pomoći. Dovoljna je njihova spremnost da se upuste u borbu. Upravo ona ga je natjerala da prihvatiti zvijezdu.

Gledajući prema vratima, znao je da ga, čim izide, očekuje mučan put. Grad je razularen, pun nasilja. Imat će pune ruke posla ako ga bude htio ukrotiti. Na njega vrebaju vani i posebni neprijatelji. O tom nema sumnje.

Ipak mora izići! Ne može ovdje prosjediti cijelu noć, skrivati se kao u nekakvoj spasonosnoj pećini. Mora izići i suprotstaviti se.

Sam!

Pomisli na Esther Rudy, koju voli i kojom bi se rado oženio.

Usprkos razmišljanju o njoj, imao je dojam u tim trenucima da je najosamljeniji čovjek na svijetu.

Zgnječi cigaretu u pepeljari, ustane, sveže korice o bedro, gurne jedan kolt za pojas hlaća, uzme sa zida dvocijevnu sačmaricu i provjeri je li napunjena. Zatim spusti u džep još nekoliko patrona i smanji fitilj na petrolejci.

Tada izide iz ureda.

* * *

Pritajivši se u mračnu prolazu s druge strane ulice i čekajući ga otkad se smračilo, Mike Baretter promuklo zagunda. Nije mogao suzdržati taj glas. Kao da je nekakva malone nepodnošljiva napetost u njemu tražila odušak.

Ako mu se sada ne suprotstavim i ne obračunam se s njim, mislio je, neću to više nikada moći. Tada će mi ostati još samo napad iz zasjede. A to bi, po svoj prilici, bilo za mene jednog dana gore nego smrt.

Dotakne vršcima prstiju revolverski držak. Kao da su mu kroz prste prolazili trnci.

Vidjevši da šerif skreće ulijevo, izide iz prolaza i krene udesno. Hodali su, svaki na svojoj strani ulice, gotovo usporedno.

Nije se bojao da će ga Mahoun opaziti. Na ulici bijaše mnogo prolaznika. Po nogostupima se kretala rijeka ljudi koji su ožednjeli ili se zaželjeli svakakvih drugih poroka, ljudi koji su došli u grad kako bi dali sebi oduška. Izlazili su iz lokala i ulazili u druge, kao da se

nadaju da će im drugdje biti ljepše ili bolje. Mnogi su među njima bili već pijani.

Baretter napokon side s nogostupa i krene koso preko ulice. Namjeravao je doviknuti Mahounu sa sredine ulice i potom otvoriti vatru. Da, htio je steći sićušnu prednost pri povlačenju oružja. Međutim, neće ga napasti bez upozorenja.

Kad je stigao do sredine kolnika i već udahnuo zrak kako bi povikom nadjačao opću galamu i skrenuo na sebe Mahounovu pažnju, dogodi se nešto nepredviđeno.

Mahoun je upravo prolazio mimo vrata neke krčme. U tom času istetura iz nje neki nakresan čovjek i naleti na nj. Mahoun ga snažno odgurne rukom.

To se nije svidjelo gostima koji su nahrupili za onim prvim. Vidjelo se da su pripiti i jedva čekaju nešto što bi ih moglo razonoditi. Budući da su bili priprosti, smatrali su tučnjavu vrlo zabavnim doživljajem.

– Udario je Earnyja! – vikne jedan od njih.

– Dajmo mu po nosu! – zaurla veselo drugi glas.

Kličući iz sveg glasa, raspršiše se i stvoriše polukrug. Namjeravali su ga potpuno opkoliti.

– Hej, to je šerif! – napomene jedan.

– Što onda? Udario je Earnyja! Dat ćemo mu po nosu! – vikne drugi.

Navališe.

Mike Baretter je sve to vidio i čuo. I mnogi su drugi prolaznici gledali kako pijanci napadaju šerifa zato što su se zaželjeli zabave.

Johnny Mahoun ne uzmakne. To ne bi imalo ni smisla, znao je.

Naprotiv, skoči naprijed i zamahne teškom dvocijevkom ulijevo i udesno kao željeznom šipkom. Udari dvojicu po ramenima. Jednom slomi ključnu kost, a onesposobi Onesposobiruku. Tada se hitro okrene u stranu i pogodi cijevima trećeg čovjeka po nosu. Povuču pušku natrag i udari njome kao kopljem četvrtoga u želudac.

Sve se zbilo neopisivo brzo. Mahoun bijaše hitar poput pantere.

Još su samo dvojica stajala i bili sposobni za borbu. No oni se naglo otriježniše. Podigoše ruke u ustuknuše korak-dva kako bi vilo sasvim jasno da nemaju nikakvih neprijateljskih namjera.

– Š-šerife – promuca jedan od njih – t-to je bilo vrlo grubo.

– Dabome – odvrati Mahoun. – Zar je trebalo da vas najprije ljubazno zamolim da me ostavite na miru? Dovezli ste se kolima?

– D-da, onima. – Čovjek pokaže na rudarska kola. Na njihovoj je bočnoj strani pisalo: „Rudnik Aurora“.

– Onda se popnite svi na kola i nestanite odavde! – naredi Mahoun. – Ugledam li vas sljedeća dva tjedna ponovo u gradu, zatvorit ću vas! Gubite se!

Glas mu bijaše ljutit i ogorčen. Ova je borba bila potpuno suvišna. No, takav mu je posao. Vjerojatno će se svake noći morati tući s ovakvim pijancima.

Pričeka dok se nisu svi ukrcali na kola, a onda produži ne osvrćući se iza sebe.

I gledaoci se počеше razilaziti i ponovo tiskati u lokale, gdje su ih čekali piće, djevojčure, kockari, varalice i dvojben užitak.

Mike Baretter je još stajao nasred ulice. S lijeve i desne su strane prolazili mimo njega ljudi. Jedan

ga jahač očeše konjem. Kad se zaputio prema drugoj strani ulice, umalo ga pregaziše neka kola.

Vladao se tako kao da je ošamućen. Ne zapazajući ništa oko sebe, šmugne u najbližu uličicu i nasloni se ondje u mraku na zid.

Morao je razmisliti, raščistiti sam sa sobom. Pokušavao je odgonetnuti što mu govori instinkt. Svakako bi trebalo da prije borbe osjeti negdašnju sigurnost.

Za trenutak pomisli na Bartona Quensberryja. Obuzme ga gnjev.

Quensberry plete mrežu poput pauka, mislio je. Ili bi se moglo reći da vuče konce, a mi plešemo kao lutke. Ja sam dobio zadatak da se borim s Mahounom, da ga ubijem, a Quensberry sjedi u svojoj udobnoj sobi i samo naređuje.

Nije mogao odoljeti nezadovoljstvu zbog spoznaje da je samo orude i da mora obavljati prljave poslove.

Potom pomisli opet na svoj obračun s Mahounom.

Evo, maloprije je vlastitim očima vidio kako je lako Mahou izišao nakraj sa skupinom grubijana i kako se brzo sve zbilo. Premda treba imati na umu da su rudari bili pijani i stoga sporiji, ipak se ne može poreći da se Mahoun, potpuno sam izvanredno spretno odupro nadmoćnim protivnicima.

Mogu li ga pobijediti u otvorenoj borbi i sačuvati ponos?

To mu se pitanje neprestano nametalo.

Vratiše se dvojbe kojih se privremeno bio oslobodio. Opet mu se rasplinulo samopouzdanje. Pri pomisli na to da bi morao biti brži od Mahouna i gadati točnije od njega, uvlačile su mu se u dušu sumnje u vlastitu sposobnost. Prije nekoliko je minuta vidio kako lako pobjeđuje Mahoun.

Naravno, mogao bi ga ustrijeliti iz zasjede. Na primjer iz ovakve mračne uličice.

Učini li to, propast će kao revolveraš. Postat će kukavički ubojica. Do sada se mogao ponositi hrabrošću i revolveraškom sposobnošću. Odluči li se za podmuklo pucanje iz zasjede, morat će naposljetku prezreti sam sebe.

Duboko uzdahne.

Kad je ponovo krenuo, još nije bio načisto sam sa sobom, hoće li se boriti ili pobjeći. Polako je koračao po desnom nogostupu.

Iz jednog lokala ispred njega izide Johnny Mahoun i zaputi se košo preko ulice prema trgovini. Ljudi su mu se uklanjali s puta. U desnoj je ruci nosio sačmaricu, a lijeva mu je bila slobodna kako bi mogao hitro povući kolt.

Pažljivo ga promatrajući, Mike Baretter zapazi, koristeći se vlastitim iskustvom, da je napet i spreman svaki čas za napad ili obranu. Vjerojatno sluti da mu je u blizini opasan neprijatelj, pomisli.

Pred trgovinom se Mahoun iznenada okrene prema njemu.

Baretter se polako približavao. Zaustavi se kad je stigao na tri koraka udaljenosti.

Netremice su se gledali nekoliko časaka. Napokon Baretter strese glavom i približi se na jedan korak.

— Kad smo se prvi put sreli — prozbori — onda kad me Quensberry spriječio da se obračunam s tobom, imao sam dojam da bih te mogao pobijediti. Sada... — Zašutjevši za trenutak, umorno slegne ramenima. — Instinkt me opominje da si opasan. Znaš kako je kad izgubiš samopouzdanje. Nestat ću iz Silver Cityja. Više ne vrijedim Quensberryju. No, drugi će te poku-

šati smaknuti, a oni će, bez sumnje, pucati i s leđa. Idem po konja i odlazim odavde.

Izrekavši te riječi glasom koji se činio čudnim i njemu, polako zaobide Mahouna i udalji se prema javnoj konjušnici.

Mahoun je nepomično stajao i gledao za njim. Tada pođe u ustom smjeru, ali se, prešavši stotinjak metara, povuče u sjenu i prička.

Nije morao dugo čekati.

Uskoro ugleda jahača kako izlazi iz dvorišta konjušnice i kreće na sjever. Barton Quensberry je izgubio svog najopasnijeg revolveraša.

Vjerujući svojim slutnjama, Mike Baretter je odlučio spasiti goli život. Spoznao je da mu ništa nije važnije.

Mahoun je gledao za jahačem dokle god mu se nije izgubio u noći.

XI

Okrenuvši se kako bi se vratio prema gradskom središtu, Mahoun ugleda pred sobom nekog čovjeka koji mu se približio na šest koraka.

Zastane znajući da ovaj neznanac neće pobjeći poput Barettera. Slijedio ga je ovamo, čvrsto uvjeren u svoju sreću.

Uzdahne, svjestan neizbježnosti događaja.

— Ja neću izbjeći borbu kao slavni Baretter — reče mu neznanac. — Niti govora. Ja sam Rod Taggert iz San Antonija. Jesi li već čuo za mene, Mahoune?

— Nisam. Ne mogu poznati sve nadobudne revolveraše u području između San Antonija i Yume. Zar te Quensberry nahuškao na mene?

— Što onda ako jest? — odvrati osorno Rod Taggert.

— Baš si glup — promrmlja kratko Mahoun.

Vidio je da je momak već spreman i u sljedećem će trenutku povući oružje. Zapazio je da se blago nagnuo naprijed. Svi revolveraši donekle nagnju trup naprijed i raskoračuju se. Tako smanjuju teturanje ako ih pogodi metak. Teturanje u trenutku vlastitog okidanja izaziva ponajčešće promašaj.

Mahoun se za trenutak ponada da momak ipak neće svladati posljednju prepreku u sebi. Ta se prepreka sastoji od dvojbi i nesigurnosti. Ona se može preskočiti samo ako postoji jaka vjera u vlastitu nepobjedivost ili sreću. Eto, Mike Baretter nije ovaj put uspio prebroditi tu prepreku. U njemu su prevladale sumnje i natjerale ga na uzmak.

U Rodu Taggertu se nije razvio instinkt kao u Barettera. Nije naslutio opasnost.

Iznenada je posegnuo za koltom. Njegov je potez sličio smionu skoku sa stijene u zapjenjenu bujicu. Ili će se utopiti, ili će isplivati.

Dok je dizao revolversku cijev, Mahounov mu metak smrskao rame. Smjesta je ispustio kolt i pokleknuo. Ostade nekoliko sekundi u tom položaju i umalo se onesvijesti. Potom mu do mozga dopru užasni bolovi.

Uhvativši se rukom za prostrijeno rame, sruši se u stranu.

— Što si to učinio? — prostenje. — Dovo te odnio! Kako možeš biti tako brz? Oooh...

Opet je jedva odolijevao nesvijesti.

Držeći još kolt u ruci, Mahoun je stajao kraj njega i pogledom tražio oko sebe moguće protivnike. Među-

tim, vidio je samo znatiželjnike, koji su zastali na ulici ili izletjeli iz krčmi.

– Netko se pokušao obračunati sa šerifom! – vikne neki glas. Kroz krug radoznalih gledalaca progura se nekoliko ljudi s puškama. Bijahu to to trgovac, kovač, sedlar i još neki građani koji su odlučili braniti svoj grad. Pojavili su se na mjestu događaja što su brže mogli.

– Razidite se, ljudi! – uzvikne trgovac. – Mi se brinemo o zakonu. Razidite se, ljudi!

Znatiželjnici ga poslušашe. U tom času dotrči Esther Rudy. Ugledavši Mahouna na nogama, i vidljivo odahne. On joj odmah mahne. Pri tom opazi da još drži u ruci revolver. Gurne ga u korice.

– Što ćemo s njim? – upita kovač Bardener i pokaže na ranjenog momka.

– Smjestit ćemo ga u jednu od zatvorskih ćelija i previti mu ranu što bolje možemo – odvрати odlučno Mahoun. – Neka dode brijač! Navodno je u vojsci bio bolničar. Hajde, odnesite ga u ćeliju!

Gledajući ga, građani shvatiše u tim trenucima da više nema uz-maka. Morat će dovršiti ono što su započeli. Morat će se otvoreno sukobiti s Quensberryjem.

Nema sumnje, Quensberry se neće pomiriti sa činjenicom da mu je jedan od ljudi u zatvoru. Ne pokuša li ga osloboditi, razići će mu se cijela razularena družina. Stoga mora poduzeti nešto.

Najednom svjesni posljedica, građani su stiskali usnice i teško gutali slinu. Možda su se neki već i pokajali što su se upustili u to i došli s puškama.

Međutim trgovac i kovač spremno kimnuše.

– U redu – reče glasno Fitzsimmons – odnesimo ga u ćeliju i pozovimo brijača.

– Evo, brijač već dolazi – dovikne jedan glas.

Svi se osvrnuše i ugledaše niskog, ćelavog čovječuljka: brijača. I on je nosio sačmaricu.

– Vrlo sam čvrsto zaspao – reče on. – Potom mi je moja stara sakrila hlače. Pa ipak, evo me!

– Otidi po svoj pribor za prvu pomoć – reče mu netko.

Dvojica podigoše Roda Taggerta, koji je tiho stenjao, i krenuše s njim prema šerifovom uredu. Ostali naoružani građani podoše za njima. Bilo ih je desetak.

Mahoun pogleda još jednom Esther Rudy. Mahnuvši joj neka se vrati na gradilište prevoznice postaje, krene za građanima.

Gledajući ih, brinuo se. Nitko od njih nije pravi borac. Osim toga, gotovo svi imaju žene i djecu. A žene će, strahujući za njih, uskoro početi djelovati na njih i odvrćati ih od bitke. Tek tada će se pokazati koliko su odlučni i spremni za boj.

Zasada se osjećaju moćnima. Naoružani su i hrabri ih okolnost što su na okupu. Stojeći jedan uz drugoga, svakako su snažniji nego dok su bili sami. Pa ipak, vjerojatno će ih Quensberryjevi razbojnici raspršiti ako dode do žestoke pucnjave ili ako on, šerif, strada.

Sve se to može izbjeći samo na jedan jedini način. Treba da ustrijeli Quensberryja ili ga protjera iz Silver Cityja

* * *

Jedan sat poslije ponoći napustiše ga i posljednji građani: Jos Fitzsimmons i Hal Bardener.

Ostao je sam u uredu, a Rod Taggert je u zatvorskoj ćeliji stenjao

na drvenom ležaju. Brijač mu je, nagledavši se takvih rana u ratu, previo ozlijeđeno rame što je bolje mogao.

U gradu još bijaše bučno. Pijanci su, sada u većini, davali sebi oduška. Mahoun se zlovoljno namršti. Već odavno je trebalo da ponovo obiđe grad. Kako će vladati njime ako se ne bude stalno pojavljivao na ulici?

Potreban mi je pomoćnik, pomisli, koji će mi štititi leđa. Do vraga, ja sam najopasniji na svijetu.

Upravo kad se htio dići, počne netko užurbano kucati po vratima.

— Šerife, dodite odmah! — dovikne neki glas. — Daisy Mullen je potrebna vaša pomoć! Opet joj je pomahnitao neki čovjek u kući! Požurite, šerife!

Mahoun pride vratima i otvori ih. Vani je stajao Chico, mladić koji ga je pozvao i onog dana kad je sve započelo, kad su podivljala braća Bohunkey.

— Evo me — reče Mahoun i okrene se, jer bez dva kolta i sačmarice nije htio noću koraknuti na ulicu.

Nije nimalo sumnjao u mladića. Znao je da Chico obavlja svakakve poslove za Daisy Mullen i da joj je odan.

Pa ipak, izišavši iz ureda i zaputivše se prema »Andelu«, kretao se vrlo oprezno.

Momak je već otrčao. Na glavnoj je ulici bilo još vrlo živo. Pijanci su lutali iz krčme u krčmu. Duž rubova ulice stajali su konji i kola, a bilo ih je i u bočnim uličicama. Mjestimice se čulo pjevanje, uglavnom prostačka dernjava.

Skrenuvši u uličicu u kojoj bijaše »Andeo«, Mahoun opazi da i tu ima nekoliko konja i kola. Vjerojatno su njihovi vlasnici kod Daisy Mullen.

Uličica se doimala tiho. Najednom nasluti opasnost. Osjećao se kao vuk kad nanjuši čeličnu stupicu trenutak prije nego što će ga ona uhvatiti.

Hitro se sagnuo, a kad je viknuo neki glas i zapucali koltovi i sačmarice, bacio se na tlo i otkotrljao pod najbliža kola.

Osjeti da je na nekoliko mjesta pogoden. Nema sumnje, ranila ga je samo sačma. Bijesno promrsi kletvu, jer je uletio u klopku.

Quensberryjevi plaćenici su to lijepo smislili. Budući da je već jednom pritekao u pomoć Daisy Mullen kad je došao po njega mladić, poslali su ga opet k njemu i domamili ga ovamo.

Sada leži ranjen po kolima, čiji ga kotači samo djelomice štite.

Opazivši plamičke iz protivničkih cijevi, otvori i on vatru. Pucao je iz sačmarice na sve što bi bljesnulo ili se u tami pomaknulo. Uza-stopce je punio sačmaricu i razjarenost okidao.

Pri tom je zadobio još nekoliko rana. I on je, očito, pogadao. Kad je spustio sačmaricu i otvorio vatru iz koltova, neke se sjenke dadoše u bijeg.

Iskotrljavši se ispod kola, polako se uspravi kraj bočnog zida čije je pročelje bilo na glavnoj ulici.

Pogodilo ga je, po svoj prilici, pet-šest sačmenih zrnaca. Osim toga, okrznuili su ga na tri mjesta puščani i revolverski meci. Sve su mu rane krvarile.

Ako se samo jedna od tih rana upali, uskoro će biti teško bolestan i nemoćan. Već sada nije više potpuno sposoban za borbu.

Sada bi ga mogao lako pobijediti izazivač poput Roda Taggerta. Quensberryjevi će plaćenici uskoro doznati u kakvu je stanju i početak će hajku na njega.

Stenjući od boli, napuni kolt. Za sačmaricu nije više imao patrona. I drugi mu je revolver bio prazan. Uistinu se bio borio kao planinski lav.

Pa ipak, izgubio je bitku. Opasno su ga nastrijelili.

Pitao se hoće li se i sada pojaviti naoružani građani. Zacijelo se i te kako jasno čula žestoka pucnjava. Lako se moglo zaključiti da su protivnici priklještili šerifa i nastoje ga napuniti olovom.

Ovo bi se zatišje moglo shvatiti kao šerifov poraz. Mogli bi građani pomisliti da je poginuo. Hoće li doći?

Polako puneći i drugi revolver, napeto je čekao građane. Jednom su mu već dotrčali u pomoć, premda prekasno, nakon dvoboja s Rodom Taggertom. Ipak su došli.

Hoće li i sada doći?

Odahne kad je spazio četvoricu ljudi, naoružanih sačmaricama. Pojavili su se na ulazu u uličicu i oprezno zaustavili.

– Ovdje sam! – dovikne im on, još se naslanjajući na zid.

Približiše mu se. Bili su to Hank Henderson vlasnik konjušnice, trgovac Jos Fitzsimmons, kovač Hal Bardener i sedlar Morgan Sloane. Četvorica gradskih vijećnika. Međutim, nitko nije došao s njima, iako se pucnjava čula u cijelom gradu.

Na glavnoj je ulici stajalo mnogo znatizeljnika, uglavnom pijanih, ali nitko nije, osim četvorice vijećnika, ušao u uličicu.

Ni iza Mahouna, oko »Andela«, nije se ništa micalo. Kuća je ostala zatvorena, kao da unutra nije nitko ništa čuo niti želi sada bilo što vidjeti.

Vijećnici se zaustave pred Mahounom.

– Što se dogodilo? – zapita promuklim glasom Fitzsimmons. Stalno su pogledavali na sve strane. Doimali su se nemirno i zabrinuto.

– Upao sam u klopku – promrsi kroz zube Mahoun. – Prošao sam prilično loše, ali mi rane nisu opasne za život. Pogodila me sačma. Pogledajte kakvo je stanje s druge strane kola. Ondje leže, vjerujem, neki koje sam pogodio. I jedan se konj srušio mrtav. Pretražite tu prokletu uličicu i provjerite što je u njoj.

Oklijevali su.

– Pričekajmo radije da dođu i ostali – reče sedlar. – Valjda će doći još neki. Do tada je bolje da ostanemo na okupu. K vragu, glavna je ulica puna pijanaca. Vjerojatno je to sretna okolnost za nas. Inače bi nas Quensberryjevi strijelci bili, vjerojatno, dočekali olovom. Mahoune, najpametnije je, mislim, da se povučemo s vama do ureda. Ondje ćete biti izvan opasnosti. Hajdemo!

Čuvši to, Johnny Mahoun shvati da je cijela zamisao propala.

– Radije se vratite kući – reče im, zaškrgutavši zubima – sakrijte se kao i ostali građani. Uzalud se nadate da će još netko doći. Neće doći nitko, vjerujte mi. Vratite se brzo kući!

Njegove ih riječi pogodiše poput šamara. Postadoše svjesni svog straha i zabrinutosti. Uvidješe da su potpuno sami i da je njemu, kojeg su izabrali za šerifa i od kojeg su očekivali da bude dorastao Quensberryju, također potrebna pomoć.

Potrebna mu je i zaštita! Mogu li ga oni zaštititi?

Što dulje su se to pitali, to više su sumnjali u svoje sposobnosti.

Morat će se, po svoj prilici, potpuno pokoriti Quensberryju. On će im ubuduće uzimati dio svake zarade. Danas su izgubili grad i prepustili ga njemu. Nesumnjivo će skupo platiti svoj pokušaj da mu se odupru.

Mahoun im dade vremena za razmišljanje. Kad je začuo njihov uzdah, jasno mu je bilo do kakvih su zaključaka stigli. Izbor je vrlo jednostavan: ili će propasti s njim, ili će se pokoriti.

— Vratite se brzo kući — ponovi on kako bi im olakšao položaj.

— Potrebna vam je još naša pomoć — prozbori Jos Fitzsimmons kad su se ostala trojica htjela već okrenuti. Odmah zasta-doše i oni. Pokušali su koliko-to-liko sačuvati obraz i samopoštovanje. — Treba da vam najprije... — započne ponovno Jos Fitzsimmons.

Johnny Mahoun se prigušeno nasmije.

— Ah, ne brinite za mene — izusti. — Samo idite. Imam u »An-delu« nekoliko prijateljica. One će mi, pomoći. Idite!

— Evo, on hoće da odemo — reče Morgan Sloane. — Što još čekamo? Hajdemo!

Krenuše.

Nisu se ni jednom osvrnuli. Mislili su još samo na to kako bi se njih četvorica međusobno mogli što bolje zaštititi.

Mahoun ostade sam. Još mu je tekla krv iz rana.

XII

Teško koračajući prema »An-delu«, morao se poslužiti sačmaricom kao štapom. U desnom su mu nozi bila najmanje dva zrna sačme.

Kad je pokucao na vratima, otvorila mu ih je Daisy Mullen. Unutra bijaše tiho. Međutim gledajući mimo nje, vidio je u salonu goste i njene djevojke. Glazba je odavno utihnula. Svi su napeto očekivali izvještaj nekoliko izvidača, koji su oprezno razmaknuli zavjesu i pričali o onom što vide.

— Ako ti je neugodno što sam došao, Daisy — reče Mahoun — možeš sam vrata.

Razmišljala je. Znala je da mora misliti ne samo na sebe nego i na djevojke. Pa ipak, naposljetku je kimnula.

— Uđi — odvrati. — Starim su prijateljima vrata uvijek otvorena. Samo uđi!

Mahoun ušepa unutra, a ona se okrene i pljesne rukama.

— Što ste zinuli? — dovikne ona. — Došao je jedan prijatelj. Što se to vas tiče?

Jedna djevojka zatvori salonska vrata, te su njih dvoje ostali u predvorju sami, zaštićeni od tuđih pogleda.

— Ti i građani izgubili ste bitku, zar ne? — progovori Daisy. — Premda si i u ovoj uličici uspio pobijediti i preživjeti, ipak ste poraženi, ha?

— Tako je, Daisy.

— Zašto ne odeš k svojoj djevojci, k onoj ljepotici koja je dovela karavanu?

— Zato što ne bih mogao stići do nje. Ustrijelili bi me kao ranjena vuka.

— A što očekuješ ovdje?

— Previj mi rane... zatim mi dovedi konja pred stražnja vrata.

Ona ga pogleda u oči.

— Svi ćemo se sada morati pokoriti Quensberryju — izusti. — Sada ću mu morati davati pola dobiti. Pobijedio je. No, rado ću mu zadati

još ovaj posljednji udarac. Podi sa mnom, prijatelju.

Mahoun krene za njom u njenu sobu, u koju se ulazilo iz predvorja. Uskoro je već ležao na njezinu krevetu. Daisy ode po zavoje, lijekovitu mast i vruću vodu, a onda ga svuče. Počne mu pažljivo pincetom vaditi sačmena zrna. Povremeno se morala poslužiti nožem i rezati meso. Pomagala joj je Nancy, jedna od njenih djevojaka.

Kad' mu je previla sve rane, Daisy izvadi iz ormara mušku odjeću koja mu je odgovarala svojom veličinom.

— Ova je odjeća pripadala Charlyju Skinneru — reče ona. — Živio je kod mene. Jednog je dana ustrijeljen za kartaškim stolom. Odjeća će ti lijepo pristajati. Uzmi je.

Mahoun se teško digne s kreveta. Dok se oblačio, Daisy ga je netremice promatrala.

— Namjeravaš se vratiti u Silver City i ubiti Quensberryja? — upita ga napokon.

Mahoun samo kimne.

Šutke ga je otpratila do stražnjih vrata. Tu ga je već čekao konj.

— Ja bih, na tvom mjestu, odjahala k Bohunkeyjima — reče ona.

— Sprijateljio si se s njima. Kod njih ćeš biti koliko-toliko zaštićen od Quensberryjevih progonitelja. Mnogo sreće, Johnny! Želiš li da poručim nešto Esther Rudy?

— Kaži joj da ću se vratiti — odvratila on. — Nego, u zasjedu u uličici domamio me Chico, ono tvoje trčkaralo. Rekao je da me ti zoveš u pomoć. Vraški pošteno osoblje imaš. Zadivljen sam.

Polakopride konju i prilično se teško podigne u sedlo.

— Taj je mladić — reče mu Daisy — plašljiv kao i časni građani.

Mahoun joj ne odgovori ništa, već potjera konja. Izide iz grada. Prošle su već tri četvrtine noći. uskoro će započeti hajka na njega.

* * *

Desetak minuta nakon toga pojavio se pred »Andelom«
Barton Quensberry s nekoliko svojih plaćenika.

Opet je vrata otvorila Daisy Mullen.

— Je li on još ovdje? — zapita promuklo Quensberry. Navodno je ranjen. Leži u tvom krevetu?

— Zacijelo želiš to osobno provjeriti — odvratila mu ona. — Budući da si sada moćni pobjednik, ne mogu te spriječiti. Otišao je.

Barton Quensberry ude.

— Potražite ga — obrati se odrješito svojim ljudima. — Pretražite sve temeljito!

Tada pode s Daisy u njenu sobu, gdje je već sve bilo pospremljeno i na svom mjestu. Više se nije moglo vidjeti da je tu maloprije ležao ranjenik.

— Hoćeš li se sada pokoriti, Daisy? — upita je Quensberry.

— Očito, ne ostaje mi nikakvo drugo rješenje — odvratila ona.

— Ubuduće ne pomaži mojim protivnicima. Inače ću te otjerati iz grada. Od sada sam tvoj ortak, pa ćemo dijeliti dobit. Ne pokušavaj me prevariti. Jer ću tada... — Quensberry ne dovrši započetu prijetnju, već samo odmahne umorno rukom. — Da, svi poraženi. Sutra će ga pronaći moji ljudi, i više se nikada neće čuti za nj.

* * *

Mahoun je i te kako dobro znao da bi potraga za njim mogla započeti već nekoliko minuta poslije njegova odlaska iz »Andela«.

Quensberryjevi će se plaćenici raspršiti i posvuda tragati za njim.

Na sreću, ne mogu slijediti njegov trag. Ne samo zato što je noć nego i zato što u okolici Silver cityja ima bezbroj tragova. Niti usred bijela dana ne bi mogli razabrati tragove kopita njegova konja među stotinama drugih sličnih tragova.

Možda uspije pronaći neko skrovište u koje će se zavući kao ranjen vuk u pećinu. Bit će mu potrebno nekoliko dana da bi se donekle oporavio. Međutim, ako mu se rane zapale, ako mu se otruje krv... Hja, tada će biti u velikom škripcu.

Sjeti se Daisyna savjeta neka odjaše k braći Bohunkey i potraži kod njih zaštitu i pomoć, jer su mu jednom već pomogli. Dapače, napomenula je da su se sprijateljili s njim.

Nije baš tako. Pomogli su mu samo zato što nisu htjeli da bude poražen. On ih je pobijedio u otvorenoj borbi, jednog po jednog. Stoga bi ih, kad bi on bio pobijeden, njihov vlastiti poraz još teže pogodio. Nisu mu pomogli ni iz kakvih prijateljskih pobuda. Jednostavno, nastojali su koliko-toliko spasiti vlastiti ugled.

Ne, ne može pobjeći k njima u brda i moliti ih da ga prihvate. Uostalom, tko zna bi li pronašao njihovo nalazište. Brda su nepregledna i u njima je tisuću skrivenih kutaka. Ne može više dugo jahati, već treba da uskoro legne i omogućiti tijelu odmor.

Jahanje mu bijaše naporno. Boljele su ga rane. Izgubio je poprilično krvi.

Prešavši oko pet kilometara, stigne do puta koji su išarale brazde kotača i tragovi kopita. Ost-

ane na njemu oko dva kilometra. U jutarnjem je sivilu razabirao s lijeve i desne strane šatore, kolibe, kola i hrpe zemlje. Tu su bila nalazišta. Ponegdje su gorjele vatrice. Ili su se stanovnici tih logora tek vratili iz Silver Cityja, gdje su pijančili cijelu noć, ili su se već pripremali za novi radni dan.

Nije mogao niti htio potražiti tu negdje zaštitu i pomoć. S druge strane, nije više dugo mogao ostati u sedlu. Neće izdržati, znao je. Osim toga, budući da sviće, svi će ga moći vidjeti.

Treba da se sakrije. Samo, kamo?

Spazivši s desne strane uzak puteljak što je vodio uzbrdo, skrene na nj. Na vrhu brda bijaše zaravanak. Tu je bilo nekoliko stijena.

Sjaše i sveže konja među drvećem što je raslo kraj stijena. Naslonivši se na konja, odmarao se. Tijelom mu se sve više širila iscrpljenost i vukla ga k zemlji.

U međuvremenu je otkrio da na konju nije samo sedlo nego i bisage, smotani gunj i navlaka s puškom. Dakle, Daisy Mullen ga je dobro opremila za bijeg pred Quensberryjevim ljudima. Daisy ima dobro srce, mislio je. Objesila je o jabuku sedla i čuturu.

Dok je sve skidao s konja, pokreti mu bijahu sve sporiji. Iznenada se više nije mogao micati.

Čučne kraj stijene kako bi se samo minutu-dvije odmorio. Međutim, odmah počne padati u provaliu potpune iscrpljenosti.

Nije ni osjetio kako se ruši na bok i, usprkos jutarnjoj hladnoći, tone u dubok san.

* * *

U prijepodnevnim je satima pokucala Esther Rudy na vratima »Andela«.

Otvorila joj je Daisy Mullen. Nije se nimalo začudila, već ju je samo odmjerila pogledom.

– Dakle, imate sreću – progovori tada – što sam već ustala. Inače spavamo ovdje nakon naporene noći barem do podneva. Dobro, što vaš je natjeralo da pokušate na vrata ovakve grešne kuće?

– Rado bih popričala s vama – odvratila Esther Rudy. – Johnny mi je jednom napomenuo da ste mu stara prijateljica. Ako to više nije istina, onda...

– Samo udi srce – nasmiješi se Daisy i šire otvori vrata. Uvede je u veliki salon, gdje su se još vidjeli tragovi noćasnog pijančevanja.

Međutim, Esther Rudy ne pokaže izrazom lica nikakav prijekor niti prezir.

– Daisy – progovori, osjetivši na sebi njen upitni pogled – poručili ste mi da je pobjegao ranjen i da će se jednog dana vratiti. No, ne bih htjela tako dugo čekati. Ne bih ga htjela ostaviti samog u divljini. Ako je ranjen, potrebna mu je pomoć. Gdje bih ga mogla naći? To me zanima. Možete li mi dati neki koristan savjet?

Daisy je šutjela neko vrijeme, promatrajući je ocjenjivački. Spozna da je ta djevojka usprkos mladosti već iskusna i vrlo odlučna. Grickala je donju usnicu, zatim polako strese glavom.

– Ne možeš ga pronaći – reče. – Mora se skrivati pred Qunsberryjevim plaćenicima koji se žele pošto-poto dočepati nagrade raspisane na njegovu glavu. On je iskusn. Dale smo mu dobra konja i zalihu hrane. Zauvijek će se nekamo i oporaviti. Vjerojatno bi ga mogao pronaći samo neki iskusan Indijanac. Odustani od potrage za njim!

– Je li opasno ranjen? – zapita Esther.

Daisy Mullen je oklijevala, a onda kimne.

– Da, prilično je teško ranjen. Izvadila sam mu iz tijela pet zrna sačme, no na dva-tri mjesta su ga okrnuli meci. Izgubio je mnogo krvi. Ipak te rane nisu opasne za život. Samo se ne smiju upaliti. Tijelo će mu, zacijelo, nadoknaditi izgubljenу krv. Tada će biti opet snažan kao prije.

– Svakako treba da ga pronađem i pomognem mu prije nego što... – započne Esther Rudy i okrene se, spremna za polazak. Pogleda preko ramena. – Mnogo vam hvala na ljubaznosti, Daisy.

– Čini mi se da ste vi prava žena za njega, Esther – odvratila Daisy, pokazujući poštovanje i na jednom joj govoreći opet „vi“. – Zna li on to?

Esther kimnu i napokon htjede poći, ali je Daisy zadržala.

– Savjetovala sam mu neka odjaše k Bohunkeyjima – reče. – To su tri brata koji...

– Znam – prekine je Esther. – Pričao mi je o njima. Samo, gdje su oni? Navodno su naišli na zlatnu žilu, je li tako? Gdje im je nalazište?

– To se može doznati u katastarskom uredu – odgovori Daisy. – No, mogli biste ih pronaći samo ako biste imali vodiča, zar ne?

Esther kimne i izide. Nije mogla obuzdati nestrpljivost u sebi. Čvrsto je vjerovala da je Johyju potrebna pomoć.

Kako da ga pronade? Hodajući glavnom ulicom, grozničavo je tražila u mislima bilo kakvu mogućnost.

Pogled joj se zaustavi na trgovini. Pred njom su stajala rudarska kola. Jedančovjek donese iz dućana vreću šećera i baci je na kola.

Najednom joj sine nešto.

Johnny joj je prekjuče ispričao kako mora odnijeti Indijancima dvije vreće šećera, jer im ih je obećao. Duguje ih staroj Juani.

Maloprije je Daisy Mullen natuknula da bi, po svoj prilici samo Indijanac mogao pronaći ranjenika u skrovištu.

Esther je najednom znala što treba učiniti.

* * *

Tog dana nisu tragali za Mahounom samo Quensberryjevi ljudi nego i svi oni koji su se željeli dočepati nagrade od tisuću dolara, svi oni koji su inače ljenčarili i nastojali se obogatiti bez rada.

Quensberry je nestrpljivo čekao vijesti.

Najdraže bi mu bilo kad bi uspjeli uhvatiti Mahouna živog i držati ga zarobljenog dok on ne stigne. Želio je prisustvovati njegovu smaknuću.

Njegovim je ljudima bila poznata ta želja, pa su mu, pogotovu dvojica revolveraša iz El Pasa i Nogalesa, htjeli ugoditi.

Quensberry je tog prijepodneva šetao gradom, kočoperio se pred građanima i uživao u poniznosti na koju je posvuda nailazio. Činilo se da više nitko ne pomišlja na otpor. Potpuno je zavladao Silver Cityjem.

Oko podneva je posjetio i Estherino gradilište. Zatekao je ondje samo obojicu kočijaša i nekoliko gradskih obrtnika. Esther Rudy je odjahala nekamo, rakoše mu.

Samo se nacerio i vratio u glavnu ulicu. Namjerno se pokazivao građanima i izazivao ih. Ocjenjivao je svaki pozdrav, svaki izraz lica.

Taj mu je dan i te kako godio taštini.

Nimalo nije sumnjao da će progonitelji pronaći Johnnija Mahouna.

XIII

Kad se Mahoun probudio kasno po podne, imao je vrućicu. I boljele su ga rane. Ponajviše se zabrinuo zbog duboke rane na desnom stegnu, u kojoj mu je jednolično kuckalo. Znao je što to znači.

Ta će se rana upaliti. Ne spriječi li upalu, proći će vrlo loše.

Htio se dići, upaliti vatru, užariti u njoj nož i njime spaliti ranu. Međutim, dugo nije mogao prikupiti snagu za to. Nemoćno je ležao. Gotovo ravnodušno. Kao da ga se ne tiče ono što se zbiva. Vrućica je djelovala i na sposobnost rasuđivanja.

Napokon se ipak pokrene. Zapali vatricu od suha korijenja i kore, počne puhati u nju kako bi je što više raspirio i potom zagrije na njoj nož tako da je pocrvenio. Napokon svuče hlače.

Dok je palio ranu, škrgutao je zubima i stenjao. No, temeljito ju je spalio.

Iscrpljeno se ispružio kraj ugašle vatre. Odjednom začu nekoga kako dolazi. Sjedne i uhvati kolt.

Sudeći prema svemu, došao je neki od tragača za zlatom i srebrom što rade na svojim nalazištima u podnožju brda. Dakle, nisu još naišli Quensberryjevi plaćenici.

Čovjek se zaustavi podalje od njega i zagleda se u nj.

– Vidio sam samo dim i htio provjeriti tko je na brdu i gleda naša nalazišta – napokon progovori glasno.

Nakon tih riječi, koje su donekle zvučale i kao upozorenje, okrene leđa i uskoro nestane iz vidokruga.

Mahoun se dignu.

Mora otići odavde. Ako ga kopači smatraju samo uhodom koji im promatra nalazište, to još ne znači da je zaštićen od Quensberryjevih ljudi. Štoviše, mogli bi ga ugroziti i kopači. Mogli bi doći ovamo kako bi ga otjerali. Neće mu povjerovati da je šerif. Osim toga, mora računati sa činjenicom da među njima ima Quensberryjevih doušnika.

Budući da su ga otkrili, svakako treba da ode.

Dok je sedlao konja i skupljao stvari, osjećao je kako je slab i zabrinuo se. Izbio mu je znoj. Tek pri trećem se pokušaju uspio popeti u sedlo i umalo je odmah pao s druge strane.

Zavrtjelo mu se pred očima i za trenutak smračilo. Potom potjera konja polako nizbrdo.

Kamo da odjašem? pitao se. Gdje da se sakrijem? Dovraga, moram pronaći nekakvo skrovište.

Uskoro je već bio potpuno ošamućen. Samo povremeno bi mu se razbistrilo u glavi i mogao bi odrediti smjer. Zalutao je podalje od svih putova i staza. Tu i tamo vidjeli su se stari tragovi tragača za zlatom i srebrom, koji su tražili sreću i nisu ništa našli.

Dan se približavao kraju.

Nije znao jesu li ga možda neki ljudi vidjeli iz daljine.

Kad se već počelo smračivati, opazi otvor nekog klanca. Ujahavši u njega, stigne do udoline na čijoj se sjevernoj strani vidio ulaz u rudničko okno.

Vjerojatno je riječ o nekom od starih španjolskih rudnika, pomisli on, kakvih ima posvuda u ovom kraju. U nekima se ponovo pronašla ruda, no većina ih je zapuštena. Oni su ostaci onog doba kad su

ovuda lutali pohlepni plemići, praćeni vojnicima u željeznim oklopima i brojnim robovima. I Španjolci su tu tražili zlato.

Dok je uzimalo posljednje dane svjetlo, jahao je polako prema rudniku.

* * *

Baš u to vrijeme pojavila se Esther Rudy pred starom Juanom. Dvojica su mladih Indijanaca donijela obje vreće šećera što ih je Mahoun obećao starici.

— Na žalost, Mahoun ne može doći — prozbori Esther. — Bježi kao ranjen vuk pred neprijateljima. Međutim, obećao ti je dvije vreće šećera, pa sam ti ih donijela. Jesi li zadovoljna, Juana?

Premda je sjedila blizu vatre, starica se zaogrнула crvenim gunjem kao da se smrzava. Dugo promatrajući djevojku pred sobom, iznenada kimne kao da je saslušala dugačak izvještaj ili pročitala opširno pismo, te joj je sada štošta jasno.

— Voliš ga i htjela bi ga pronaći, pomoći mu — reče. — Ti si njegova žena. Spremna si propasti s njim ili pobijediti, zar ne?

— Tako je, Juana — potvrdi Esther. — U nevolji je i više nema prijatelja, jer se oni boje njegovih neprijatelja. Stekao je u zlima neprijatelje zato što je htio pomoći dobrima.

Juana kimne i opet se zagleda u nju. Tada mahne jednom od dvojice mladića i obrati mu se na jeziku svog plemena. Kad se okrenula opet prema Esther, govorila je španjolski kao i prije.

— Potražit će ga naši mladići — reče. — Raspršit će se i tragati za tragovima ondje gdje bi mogao pobjeći osamljen čovjek. Vрати se

NOVO!

» ZVIJEZDE «

POSTER RS MAGAZIN RJ

ELVIS PRESLEY

KRALJ ROCK AND ROLLA NA VELIKOM POSTERU

- Kako je proslavljena 50. obljetnica rođenja jedne od najsajnijih zvijezda
- Serija atraktivnih fotografija iz Elvisova života
- Autogram-karta sa svim najvažnijim podacima i potpisom Elvise Presleyja
- Što o Elvisu kažu njegovi biografi, a što supruga
- Sve to i još mnoge zanimljivosti možete naći u izdanju

POSTER RS MAGAZIN

ELVIS PRESLEY

- Posebni prilog: mali poster Krunoslava Kiće Slabinca

**POSTER ELVIS PRESLEY
VEĆ JE U PRODAJI NA SVIM KIOSCIMA
Cijena: 100 dinara**

kući i čekaj. Kad ga pronađu, odvest će te netko k njemu.

– Hvala ti, Juana – promrmlja Esther Rudy.

* * *

Mahoun je ležao dvije noći i dva dana u starom rudniku, boreći se s vrućicom. Kad je ispraznio čuturu, opazio je da iz jedne pukotine na stijeni kaplje voda, pa je podmetnuo pod nju bocu. Za to je vrijeme jeo vrlo malo.

Trećeg je dana ogladnio i pojeo svu hranu što ju je ponio sa sobom. Potom je osjetio takav umor da je za tili čas zaspao. Spavao je tako čvrsto i duboko da ga je lako mogao netko i odnijeti.

Kad se napokon probudio, opazio je da više nije sam. Na ulazu u rudnik stajao je neki čovjek, udaljen od njega samo pet koraka.

Bio je to Barton Quensberry. Njihao se naprijed-natrag i vukao dim iz cigare.

Mahoun ga smjesta prepozna. Vani je sunce bilo već daleko na zapadu. Potraži oružje, ali mu se Quensberry nadmoćno nasmiješi.

– Razoručao sam te – reče mu.

Mahoun polako sjedne i potom ustane. Zanjše se za trenutak, no brzo se oslobodi vrtoglavice. Osjeti da je kudikamo snažniji nego prije nekoliko sati. San ga je čudotvorno okrijepio.

Kad bih, barem, imao revolver! pomisli. Kad bi mi Quensberry dao priliku da se pošteno borimo...

– Dakle, pronašli su me tvoji ljudi i pozvali te? – progovori. – Došao si kako bi me osobno ubio? Nećeš mi dati priliku da se branim?

– Potpuno smo sami – odvrati Quensberry. – Da, moji su ljudi zavirili i u ovaj stari rudnik, pa su

te zatekli kako, ranjen, čvrsto spavaš. Pozvali su me. Došao sam, poslao ih odavde i čekao. Zadao si mi grdnih nevolja, Mahoune. Nestat ćeš bez traga.

– Znači nećeš ni bolesnu čovjeku dati priliku da se brani – promrmlja prezirno Mahoun. – Uvijek su se drugi borili za tebe. Čak i sada, kada ti nipošto nisam dorastao, prevelik si kukavica da bi...

– Neću se izvrgnuti nikakvoj opasnosti – prekine ga Quensberry.

Nekoliko su sekundi stajali kao kipovi i šutke se gledali.

– Umalo si me pobijedio – nastavi tada Quensberry. – Umalo! Da nisi uletio u onu klopku neda-leko od »Andela«, bilo bi... Slušaj, želiš li umrijeti u ovoj jami ili vani na suncu?

Izrekao je to pitanje sasvim hladno, bez ikakvih osjećaja kao i uvijek.

– Htio bih izići na sunce – odgovori tiho Mahoun i polako krene.

Dok se korak po korak pokušavao približiti protivniku, Quensberry je pred njim uzmicao korak po korak, tako da se udaljenost između njih nije smanjila.

Kad bi se barém hodajući natraške spotaknuo o neki kamen, pomisli ogorčeno Mahoun.

Istodobno je znao da ne bi mogao dovoljno brzo skočiti i napasti ga, čak i kad bi Quensberry pao na leđa.

Ne, nema nikakvih nada. Usprkos svemu, još je očajnički tražio bilo kakvu mogućnost za napad.

Izišavši na sunce, zatrepće očima. Da, sunce je već nisko na zapadu. Za nekoliko će minuta nestati. Shvati da posljednji put u ži-

votu gleda zlaćane suncane zrake. Još bi ga samo čudo moglo spasiti. A čuda se događaju rijetko.

Quensberry je već izvukao revolver, ali ga još nije uperio u njega.

– Trebalo je da prijedeš na moju stranu Mahoune – reče. – Vraški si spretan, mora se priznati. Eto, čak je i Mike Baretter pobjegao pred tobom. U prvi čas nisam mogao shvatiti njegov postupak. Međutim, sada mi je jasno. Ako je i revolveraš poput Barettera uzmaknuo pred tobom, to mi je pouzdan znak da ti ne smijem dati ni najmanju priliku. Ti bi je mogao iskoristiti. Jesi li spreman?

– Na takve kukavice pljujem – odvratila Mahoun i poguri se kako bi navalio golim rukama.

Quensberry podigne kolt i naci-
lja u njega.

U tom času zagrmi pet-šest pušaka. Meci izrešetaju Quensberryja. Umro je dok je još padao na zemlju.

Iznenaden i nepomičan, Mahoun je gledao kako se iz zaklona s lijeve i desne strane, iza hrpa kamenja, pojavljuju glave. Vidio je Esther Rudy i najutjecajnije građane.

Esther mu potrči u susret.

– Kad mi je zatrebala njihova pomoć, pošli su svi samnom –

reče mu. – Pronašli su te Juanini Indijanci. Našli su te ubrzo nakon Quensberryjevih ljudi. Johnny, građani Silver Cityja su te oključili poduprijeti.

– Takvo je rješenje i najbolje za njih – promrmlja Mahoun.

Govoreći to i grleći Esther, znao je već da će im oprostiti kukavičluk što su ga pokazali kad se, ranjen, više nije mogao boriti. Bitno je da su mu sada pritekli u pomoć. U posljednji čas.

Polako su mu se približavali.

– Hvala vam – reče im – što ste spasili glavu svom šerifu. Što se mene tiče, možemo se odmah vratiti u Silver City i uvesti ondje red. Treba samo da mi osedlate konja. U rudniku je. Ja ću za to vrijeme sjesti s Esther na sunce. Ionako će sjati još samo nekoliko minuta.

Kimnuše i udoše u rudnik kako bi mu pokupili stvari i osedlali konja. Bilo ih je previše, pa su smetali jedni drugima.

Htjeli su Esther i šerifa ostaviti nekoliko minuta nasamo.

U PRIPREMI:

**J. R. Roberts
BANDITSKO ZLATO**

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872.- d, a za 6 mjeseci 836.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 3010-833-1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 83,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2035/7-1973. od 26. XI 1973.

HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH!

erotika **HUMOR**

**NOVO ZA SVE KOJI VOLE SMIJEH U SEKSU I
SEKS U SMIJEHU**

NOVO ZA SVE KOJI SE VESELE SEKSU

NOVO ZA SVE KOJI SE SMIJU SEKSU

erotika **HUMOR**

I EROTIKA I HUMOR U JEDNOJ KNJIŽICI

128 stranica nabijenih erotikom i humorom

128 stranica za čitanje i gledanje udvoje i...

128 stranica slatkih uzbuđenja

I kod vašeg prodavača novina!

HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH! HA-HA! AH-AH!